

UTRENIA – DENIA CANONULUI MARE al Sfântului Andrei Criteanul

din 23 martie 2026, luni seară: Înainte-prăznuirea Bunei Vestiri; Sfântul Ierarh Artemon, episcopul Seleuciei

** după Canonul cel Mare, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă
București 2018*

PREOTUL: *Binecuvântat este Dumnezeu nostru, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor!*

STRANA: **A**min! **S**lavă Ție, Dumnezeu nostru, slavă Ție!

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul adevărului, Care pretutindeni ești și toate le plinești, Vistierul bunătăților și Dătătorule de viață, vino și Te sălășluiește întru noi, și ne curățește pe noi de toată întinăciunea și mântuiește, Bunule, sufletele noastre!

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi! *(de trei ori, închinându-ne de fiecare dată)*

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. **A**min!

Preasfântă Treime, miluiește-ne pe noi! Doamne, curățește păcatele noastre! Stăpâne, iartă fărădelegile noastre! Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru numele Tău!

Doamne, miluiește! *(de trei ori)*

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. **A**min!

Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău! Vie Împărăția Ta! Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ! Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi, și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri, și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean!

PREOTUL: *Că a Ta este Împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.*

STRANA: **A**min! **D**oamne, miluiește! *(de 12 ori)*

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. **A**min!

Veniți să ne închinăm Împăratului nostru Dumnezeu!

Veniți să ne închinăm și să cădem la Hristos, Împăratul nostru Dumnezeu!

Veniți să ne închinăm și să cădem la Însuși Hristos, Împăratul și Dumnezeu nostru! *(închinându-ne de fiecare dată)*

și se citesc cei doi psalmi

Psalmul 19

1. **A**uză-te Domnul în ziua necazului și să te apere numele Dumnezeului lui Iacob!
2. **T**rimită ție ajutor din locașul Său cel sfânt și din Sion să te sprijine pe tine!
3. **P**omenească toată jertfa ta și arderea de tot a ta bineplăcută să-I fie!
4. **D**ea ție Domnul după inima ta și tot sfatul tău să-I plinească!
5. **B**ucura-ne-vom de mântuirea ta și întru numele Dumnezeului nostru ne vom mări. Plinească Domnul toate cererile tale!
6. **A**cum am cunoscut că a mântuit Domnul pe unsul Său, cu puterea dreptei Sale.
7. **Î**l va auzi pe dânsul din cerul cel sfânt al Lui.
8. **U**nii se laudă cu căruțele lor, alții cu caii lor, iar noi ne lăudăm cu numele Domnului Dumnezeului nostru.
9. **A**ceștia s-au împiedicat și au căzut, iar noi ne-am ridicat și ne-am îndreptat.
10. **D**oamne, mântuiește pe împăratul și ne auzi pe noi, în orice zi Te vom chema!

Psalmul 20

1. **D**oamne, întru puterea Ta se va veseli împăratul și întru mântuirea Ta se va bucura foarte.
2. **D**upă dorirea inimii lui i-ai dat lui și de voia buzelor lui nu l-ai lipsit pe el.
3. **C**ă l-ai întâmpinat pe el cu binecuvântările bunătății, pus-ai pe capul lui cunună de piatră scumpă.
4. **V**iață a cerut de la Tine și i-ai dat lui lungime de zile în veacul veacului.
5. **M**are este slava lui întru mântuirea Ta, slavă și mare cuviință vei pune peste el.
6. **C**ă îi vei da lui binecuvântare în veacul veacului, îl vei veseli pe dânsul întru bucurie cu fața Ta.
7. **C**ă împăratul nădăjduiește în Domnul și întru mila Celui Preaînalt nu se va clinti.
8. **A**flă-se mâna Ta peste toți vrăjmașii Tăi, dreapta Ta să afle pe toți cei ce Te urăsc pe Tine!

9. **Î**ți vei pune pe ei ca un cuptor de foc în vremea arătării Tale;
10. **D**omnul întru mânia Sa îți va tulbura pe ei și-i va mânca pe ei focul.
11. **R**odul lor de pe pământ îl vei pierde și sămânța lor dintre fiii oamenilor.
12. **C**ă au gândit rele împotriva Ta, au cugetat sfaturi care nu vor putea să stea.
13. **C**ă îți vei pune pe ei pe fugă și cu arcul Tău vei ținti capul lor.
14. **Î**nalță-Te, Doamne, întru tăria Ta, cânta-vom și vom lăuda puterile Tale!

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi! *(de trei ori, închinându-ne de fiecare dată)*

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Preasfântă Treime, miluiește-ne pe noi! Doamne, curățește păcatele noastre! Stăpâne, iartă fărădelegile noastre! Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru numele Tău!

Doamne, miluiește! *(de trei ori)*

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău! Vie Împărăția Ta! Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ! Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi, și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri, și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean!

PREOTUL: **C**ă a Ta este Împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

STRANA: **A**min! *Apoi cântă:*

Troparul Sfintei Cruci - glasul 1

Mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta! Biruință binecredincioșilor creștini asupra celui potrivnic dăruiește și, cu Crucea Ta, păzește pe poporul Tău!

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Condacul Sfintei Cruci - glasul 4

Podobie: Cel Ce Te-ai înălțat...

Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruiește-i, Hristoase Dumnezeu! Veselește cu puterea Ta pe binecredincioșii creștini, dăruindu-le lor biruință asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruință!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Troparul Născătoarei de Dumnezeu – glasul 4

Ocrotitoare, neînfricăată și neînfruntată, nu trece cu vederea, ceea ce esti bună, rugăciunile noastre, întru tot lăudată Născătoare de Dumnezeu! Întărește viața cea de obște a dreptslăvitorilor creștini! Mântuiește pe cei pe care i-ai rânduit să conducă și le dă lor biruință din cer, pentru că ai născut pe Dumnezeu, ceea ce ești una binecuvântată!

PREOTUL, *cădind în fața Sfintei Mese, rostește:*

Ectenia întreită scurtă

PREOTUL: *Miluiește-ne pe noi, Dumnezeu, după mare mila Ta, rugămu-ne Ție, auzi-ne și ne miluiește!*

STRANA *răspunde după fiecare cerere:* **D**oamne, miluiește! *(de trei ori)*

PREOTUL: *Încă ne rugăm pentru Preasfințitul Părintele nostru (Numele), episcopul (denumirea eparhiei), pentru sănătatea și mântuirea lui.*

Încă ne rugăm pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni, pentru conducătorii țării noastre, pentru mai marii orașelor și ai satelor și pentru iubitoarea de Hristos armată, pentru sănătatea și mântuirea lor.

Încă ne rugăm pentru toți frații noștri și pentru toți cucernicii și dreptslăvitorii creștini, pentru sănătatea și pentru mântuirea lor.

Că milostiv și iubitor de oameni Dumnezeu ești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor!

STRANA: **A**min! **Î**ntru numele Domnului, binecuvintează, Părinte!

PREOTUL: **S**lavă Sfintei și Celei de o ființă și de viață făcătoarei și nedespărțitei Treimi, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor!

STRANA: **A**min!

Cei șase psalmi ai Utreniei (Hexapsalmul)

Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire! *(de trei ori)*

Doamne, buzele mele vei deschide și gura mea va vesti lauda Ta. *(de două ori)*

Psalmul 3

1. **D**oamne, cât s-au înmulțit cei ce mă necăjesc! Mulți se scoală asupra mea;
2. **M**ulți zic sufletului meu: „Nu este mântuire lui, întru Dumnezeul lui!“
3. **I**ar Tu, Doamne, sprijinitorul meu ești, slava mea și Cel ce înalți capul meu.
4. **C**u glasul meu către Domnul am strigat și m-a auzit din muntele cel sfânt al Lui.
5. **E**u m-am culcat și am adormit; sculatu-m-am, că Domnul mă va sprijini.
6. **N**u mă voi teme de mii de popoare, care împrejur mă împresoară.
7. **S**coală, Doamne, mântuiește-mă, Dumnezeul meu!, că Tu ai bătut pe toți cei ce mă vrăjmășesc în deșert; dinții păcătoșilor ai zdrobit.
8. **A** Domnului este mântuirea și peste poporul Tău, binecuvântarea Ta.
***E**u m-am culcat și am adormit; sculatu-m-am că Domnul mă va sprijini.*

Psalmul 37

1. **D**oamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă cerți!
2. **C**ă săgețile Tale s-au înfipt în mine și ai întărit peste mine mâna Ta.
3. **N**u este vindecare în trupul meu de la fața mâniei Tale; nu este pace în oasele mele din pricina păcatelor mele.
4. **C**ă fărădelegile mele au covârșit capul meu, ca o sarcină grea apăsătoare peste mine.
5. **U**mplutu-s-au de miros greu și au putrezit rănilile mele, din pricina nebuliei mele.
6. **C**hinuitu-m-am și m-am gârbovit până în sfârșit, toată ziua mâhnindu-mă umblam.
7. **C**ă șalele mele s-au umplut de ocări și nu este vindecare în trupul meu.

8. **N**ecăjitu-m-am și m-am smerit foarte; răcnit-am din suspinarea inimii mele.

9. **D**oamne, înaintea Ta este toată dorirea mea și suspinul meu de la Tine nu s-a ascuns.

10. **I**nima mea s-a tulburat, părăsindu-mă tăria mea și lumina ochilor mei și aceasta nu este cu mine.

11. **P**rietenii mei și vecinii mei în preajma mea s-au apropiat și au șezut; și cei de aproape ai mei departe au stat.

12. **Ș**i se sileau cei ce căutau sufletul meu și cei ce căutau cele rele mie grăiau deșertăciuni și vicleșuguri toată ziua cugetau.

13. **I**ar eu ca un surd nu auzeam și ca un mut ce nu-și deschide gura sa.

14. **Ș**i m-am făcut ca un om ce nu aude și nu are în gura lui mustrări.

15. **C**ă spre Tine, Doamne, am nădărdit; Tu mă vei auzi, Doamne, Dumnezeul meu,

16. **C**ă am zis, ca nu cumva să se bucure de mine vrăjmașii mei; și când s-au clătinat picioarele mele, împotriva mea s-au semețit.

17. **C**ă eu spre bătai gata sunt și durerea mea înaintea mea este pururea.

18. **C**ă fărădelegea mea eu o voi vesti și mă voi îngriji pentru păcatul meu;

19. **I**ar vrăjmașii mei trăiesc și s-au întărit mai mult decât mine și s-au înmulțit cei ce mă urăsc pe nedrept.

20. **C**ei ce îmi răsplătesc rele pentru bune mă defăimau, că urmam bunătatea.

21. **N**u mă lăsa, Doamne Dumnezeul meu, nu Te depărta de la mine!

22. **I**a aminte spre ajutorul meu, Doamne al mântuirii mele!

Nu mă lăsa, Doamne, Dumnezeul meu, nu te depărta de la mine. Ia aminte spre ajutorul meu, Doamne al mântuirii mele!

Psalmul 62

1. **D**umnezeule, Dumnezeul meu, pe Tine Te caut dis-de-diminează.

2. **Î**nsetat-a de Tine sufletul meu, suspinat-a după Tine trupul meu,

3. **Î**n pământ pustiu și neumblat și fără de apă. Așa în locul cel sfânt m-am arătat Ție, ca să văd puterea Ta și slava Ta.

4. **C**ă mai bună este mila Ta decât viața; buzele mele Te vor lăuda.

5. **A**șa Te voi binecuvânta în viața mea și în numele Tău voi ridica mâinile mele.

6. **C**a de seu și de grăsime să se sature sufletul meu și cu buze de bucurie Te va lăuda gura mea.

7. **D**e mi-am adus aminte de Tine în așternutul meu, în dimineți am cugetat la Tine, că ai fost ajutorul meu

8. **Ș**i întru acoperământul aripilor Tale mă voi bucura. Lipitu-s-a sufletul meu de Tine și pe mine m-a sprijinit dreapta Ta.

9. **I**ar ei în deșert au căutat sufletul meu, intra-vor în cele mai de jos ale pământului; da-se-vor în mâinile sabiei, părți vulpilor vor fi.

10. **I**ar împăratul se va veseli de Dumnezeu; lăuda-se-va tot cel ce se jură întru El, că s-a astupat gura celor ce grăiesc nedreptăți.

În dimineți am cugetat la Tine, că ai fost ajutorul meu. Și întru acoperământul aripilor Tale mă voi bucura. Lipitu-s-a sufletul meu de Tine și pe mine m-a sprijinit Dreapta Ta.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Aliluia! Aliluia! Aliluia! Slavă Ție, Dumnezeule! (de trei ori)

Doamne, miluiește! (de trei ori)

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Psalmul 87

1. **D**oamne, Dumnezeul mântuirii mele, ziua am strigat și noaptea înaintea Ta.

2. **S**ă ajungă înaintea Ta rugăciunea mea! Pleacă urechea Ta spre ruga mea, Doamne,

3. **C**ă s-a umplut de rele sufletul meu și viața mea de iad s-a apropiat.

4. **S**ocotit am fost cu cei ce se coboară în groapă; ajuns-am ca un om neajutorat, între cei morți slobod.

5. **C**a niște oameni răniți ce dorm în mormânt, de care nu Ți-ai mai adus aminte și care au fost lepădați de la mâna Ta.

6. **P**usu-m-au în groapa cea mai de jos, întru cele întunecate și în umbra morții.

7. **A**supra mea s-a întărit mânia Ta și toate valurile Tale le-ai adus spre mine.

8. **D**epărtat-ai pe cunoscuții mei de la mine, ajuns-am urâciune lor.

9. **Î**nchis am fost și n-am putut ieși. Ochii mei au slăbit de suferință.

10. **S**trigat-am către Tine, Doamne, toată ziua, întins-am către Tine mâinile mele.

11. **O**are, morților vei face minuni? Sau cei morți se vor scula și Te vor lăuda pe Tine?

12. **O**are, va spune cineva în mormânt mila Ta și adevărul Tău în locul pierzării?

13. **O**are, se vor cunoaște în întuneric minunile Tale și dreptatea Ta în pământ uitat?

14. **I**ar eu către Tine, Doamne, am strigat și dimineața rugăciunea mea Te va întâmpina.

15. **P**entru ce Doamne, lepezi sufletul meu și întorci fața Ta de la mine?

16. **S**ărac sunt eu și în osteneli din tinerețile mele, înălțat am fost, dar m-am smerit și m-am mâhnit.

17. **P**este mine au trecut mâniile Tale și înfricoșările Tale m-au tulburat.

18. **Î**nconjuratu-m-au ca apa toată ziua și m-au cuprins deodată.

19. **D**epărtat-ai de la mine pe prieten și pe vecin, iar pe cunoscuții mei din pricina ticăloșiei mele.

Doamne, Dumnezeul mântuirii mele, ziua am strigat și noaptea înaintea Ta. Să intre înaintea Ta rugăciunea mea; pleacă urechea Ta spre ruga Mea, Doamne!

Psalmul 102

1. **B**inecuvintează, suflete al meu, pe Domnul și toate cele dinlăuntrul meu, numele cel sfânt al Lui!

2. **B**inecuvintează, suflete al meu, pe Domnul și nu uita toate răsplătirile Lui:

3. **P**e Cel ce curățește toate fărădelegile tale, pe Cel ce vindecă toate bolile tale;

4. **P**e Cel ce izbăvește din stricăciune viața ta; pe Cel ce te încununează cu milă și cu îndurări;

5. **P**e Cel ce umple de bunătați dorirea ta; înnoi-se-vor ca ale vulturului tinerețile tale.

6. **C**el ce face milostenie, Domnul, și judecată tuturor celor ce li se face strâmbătate.

7. **C**unoscute a făcut căile Sale lui Moise, fiilor lui Israel voile Sale.

8. **Î**ndurat și milostiv este Domnul, îndelung-răbdător și mult-milostiv.

9. **N**u până în sfârșit se va iuți, nici în veac se va mânia.

10. **N**u după păcatele noastre a făcut nouă, nici după fărădelegile noastre a răsplătit nouă,

11. **C**i cât este de departe cerul de pământ, atât este de mare mila Lui, spre cei ce se tem de El.

12. **P**e cât sunt de departe răsăriturile de apusuri, depărtat-a de la noi fărădelegile noastre.

13. **Î**n ce chip miluiește tatăl pe fii, așa a miluit Domnul pe cei ce se tem de El.

14. **C**ă El a cunoscut zidirea noastră, adusu-Și-a aminte că țărână suntem.

15. **O**mul, ca iarba, zilele lui, ca floarea câmpului; așa va înflori.

16. **C**ă duh a trecut printr-însul și nu va mai fi și nu se va mai cunoaște nici locul său.

17. **I**ar mila Domnului din veac în veac spre cei ce se tem de Dânsul,

18. **Ș**i dreptatea Lui spre fiii fiilor, spre cei ce păzesc legământul Lui

19. **Ș**i își aduc aminte de poruncile Lui, ca să le facă pe ele. Domnul în cer a gătit scaunul Său și împărăția Lui peste tot stăpânește.

20. **B**inecuvântați pe Domnul toți Îngerii Lui, cei tari la virtute, care faceți cuvântul Lui și auziți glasul cuvintelor Lui!

21. **B**inecuvântați pe Domnul toate puterile Lui, slugile Lui, care faceți voia Lui!

22. **B**inecuvântați pe Domnul toate lucrurile Lui! În tot locul stăpânirii Lui, binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul!

În tot locul stăpânirii Lui, binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul!

Psalmul 142

1. **D**oamne, auzi rugăciunea mea, ascultă cererea mea, întru adevărul Tău; auzi-mă, întru dreptatea Ta!

2. **S**ă nu intri la judecată cu robul Tău, că nimeni din cei vii nu-i drept înaintea Ta!

3. **V**răjmașul prigonește sufletul meu și viața mea o calcă în picioare; făcutu-m-a să locuiesc în întuneric ca morții cei din veacuri.

4. **M**âhnit e duhul în mine și inima mea încremenită înlăuntrul meu.

5. **A**dușu-mi-am aminte de zilele cele de demult; cugetat-am la toate lucrurile Tale, la faptele mâinilor Tale m-am gândit.

6. **Î**ntins-am către Tine mâinile mele, sufletul meu însetat de Tine ca un pământ fără de apă.

7. **D**egrad auzi-mă, Doamne, că a slăbit duhul meu! Nu-ți întoarce fața Ta de la mine, ca să nu mă asemăn celor ce se coboară în groapă!

8. **F**ă să aud dimineața mila Ta, că la Tine mi-e nădejdea! Arată-mi calea pe care voi merge, că la Tine am ridicat sufletul meu!

9. **S**capă-mă de vrăjmașii mei, că la Tine alerg, Doamne!

10. **Î**nvață-mă să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeuul meu! Duhul Tău cel bun să mă povățuiască la pământul dreptății!

11. **P**entru numele Tău, Doamne, dăruiește-mi viață! Întru dreptatea Ta scoate din necaz sufletul meu!

12. **F**ă bunătate de stârpește pe vrăjmașii mei și pierde pe toți cei ce necăjesc sufletul meu, că eu sunt robul Tău!

Auzi-mă, Doamne, întru dreptatea Ta! Să nu intri la judecată cu robul Tău!

Auzi-mă, Doamne, întru dreptatea Ta! Să nu intri la judecată cu robul Tău!

Duhul Tău cel bun să mă povățuiască la pământul dreptății!

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Aliluia! Aliluia! Aliluia! Slavă Ție, Dumnezeuule!

Aliluia! Aliluia! Aliluia! Slavă Ție, Dumnezeuule!

Aliluia! Aliluia! Aliluia! Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție!
(închinându-ne de fiecare dată)

Ectenia mare

PREOTUL: **C**u pace, Domnului să ne rugăm!

STRANA *răspunde după fiecare cerere:* **D**oamne, miluiește!

PREOTUL: **P**entru pacea de sus și pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm!

Pentru pacea a toată lumea, pentru buna stare a sfințelor lui Dumnezeu Biserici și pentru unirea tuturor, Domnului să ne rugăm!

Pentru sfântă biserica aceasta și pentru cei ce cu credință, cu evlavie și cu frică de Dumnezeu intră în ea, Domnului să ne rugăm!

Pentru Preasfințitul Părintele nostru (Numele), episcopul (denumirea eparhiei), pentru cinstita preoțime și cea întru Hristos diaconime, pentru tot clerul și poporul, Domnului să ne rugăm!

Pentru binecredinciosul popor român de pretutindeni, pentru conducătorii țării noastre, pentru mai marii orașelor și ai satelor și pentru iubitoarea de Hristos armată, Domnului să ne rugăm!

Pentru sfânt locașul acesta, țara aceasta și pentru toate orașele și satele și pentru cei ce cu credință locuiesc în ele, Domnului să ne rugăm!

Pentru buna întocmire a văzduhului, pentru îmbelșugarea roadelor pământului și pentru vremuri pașnice, Domnului să ne rugăm!

Pentru cei ce călătoresc pe uscat, pe ape și prin aer, pentru cei bolnavi, pentru cei ce se ostenesc, pentru cei robiți și pentru mântuirea lor, Domnului să ne rugăm!

(Aici se pot pune cereri pentru diferite trebuințe, care sunt tipărite la sfârșitul Liturghierului)

Pentru ca să fim izbăviți noi, de tot necazul, mânia, primejdia și nevoia, Domnului să ne rugăm!

Apără, mântuiește, miluiește și ne păzește pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău!

STRANA: Doamne, miluiește!

PREOTUL: Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata, slăvita Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu toți Sfinții să o pomenim!

STRANA: Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!

PREOTUL: Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm!

STRANA: Ție, Doamne!

PREOTUL: Că Ție se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

STRANA: Amin!

Apoi, pe glasul 8

Aliluia! Aliluia! Aliluia!

Stih: **D** *De noapte mânecă duhul meu către Tine, Dumnezeule, pentru că luminează sunt poruncile Tale pe pământ.*

Aliluia! Aliluia! Aliluia!

Stih: **D** *Dreptate vă învățați toți cei ce locuiți pe pământ.*

Aliluia! Aliluia! Aliluia!

Stih: **P** *izmuire va cuprinde pe poporul cel neînvățat și acum focul pe cei potrivnici va mânca.*

Aliluia! Aliluia! Aliluia!

Stih: **A** *daugă lor rele, Doamne, adaugă rele celor slăviți ai pământului.*

Cântările Treimice ale glasului 8, din Triod

Spre cer inimile având, cetelor îngerești să urmăm și cu frică la Cel nemitarnic să cădem, laudă de biruință grăind: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru! Pentru rugăciunile Mergătorului înainte, miluiește-ne pe noi!

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Heruvimii, neîndrăznind a privi la Tine, zburând strigă cu înălțare de viers, cântarea dumnezeiască a glasului celui întreit-sfânt; cu care și noi grăim Ție: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, miluiește-ne pe noi!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

A Născătoarei de Dumnezeu - glasul 8

Fiind robiți de mulțimea greșelilor noastre, și neîndrăznind a privi la înălțimea Ta, sufletul și trupul plecăm, și cu îngerii cântare grăim Ție: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru! Pentru Născătoarea de Dumnezeu miluiește-ne pe noi!

STRANA: **A**min! **D**oamne, miluiește! *(de trei ori)*

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Apoi se citește: **Catisma a 12-a**

Psalmul 85

1. **P**leacă, Doamne, urechea Ta și mă auzi, că sărac și necăjit sunt eu!
2. **P**ăzește sufletul meu, căci cuvios sunt! Mântuiește, Dumnezeul meu, pe robul Tău, pe cel ce nădăjduiește în Tine!
3. **M**iluieste-mă, Doamne, că spre Tine voi striga toată ziua! Veselește sufletul robului Tău, că spre Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu!
4. **C**ă Tu, Doamne, bun și blând ești și mult-milostiv tuturor celor ce Te cheamă pe Tine.
5. **A**scultă, Doamne, rugăciunea mea și ia aminte la glasul cererii mele!
6. **Î**n ziua necazului meu am strigat către Tine, că m-ai auzit.
7. **N**u este asemenea ție între dumnezei, Doamne și nici fapte nu sunt ca faptele Tale.
8. **V**eni-vor toate neamurile pe care le-ai făcut și se vor închina înaintea Ta, Doamne și vor slăvi numele Tău.
9. **C**ă mare ești Tu, Cel ce faci minuni, Tu ești singurul Dumnezeu!
10. **P**ovățuiește-mă, Doamne, pe calea Ta și voi merge într-un adevărul Tău! Veselească-se inima mea, ca să se teamă de numele Tău!
11. **L**ăuda-Te-voi, Doamne, Dumnezeul meu, cu toată inima mea și voi slăvi numele Tău în veac!
12. **C**ă mare este mila Ta spre mine și ai izbăvit sufletul meu din iadul cel mai de jos.
13. **D**umnezeule, călcătorii de lege s-au sculat asupra mea și adunarea celor tari a căutat sufletul meu și nu Te-au pus pe Tine înaintea lor.
14. **D**ar Tu, Doamne, Dumnezeu îndurat și milostiv ești; îndelung-răbdător și mult-milostiv și adevărat.
15. **C**aută spre mine și mă miluiește, dă tăria Ta slugii Tale și mântuiește pe fiul slujnicei Tale!
16. **F**ă cu mine semn spre bine, ca să vadă cei ce mă urăsc și să se rușineze, că Tu, Doamne, m-ai ajutat și m-ai mângâiat!

Psalmul 86

1. **T**emelia Sionului pe munții cei sfinți. Domnul iubește porțile Sionului, mai mult decât toate locașurile lui Iacob.
2. **L**ucruri mărite s-au grăit despre tine, cetatea lui Dumnezeu!

3. **Î**mi voi aduce aminte de Raav și de Babilon, între cei ce mă cunosc pe mine; și iată cei de alt neam și Tirul și poporul etiopienilor, aceștia acolo s-au născut.

4. **M**amă va zice Sionului omul și om s-a născut în el și Însuși Cel Preaînalt l-a întemeiat pe el.

5. **D**omnul va povesti în cartea popoarelor și a căpeteniilor acestora, ce s-au născut în el.

6. **C**ă în Tine este locașul tuturor celor ce se veselesc.

Psalmul 87

1. **D**oamne, Dumnezeul mântuirii mele, ziua am strigat și noaptea înaintea Ta.

2. **S**ă ajungă înaintea Ta rugăciunea mea! Pleacă urechea Ta spre ruga mea, Doamne,

3. **C**ă s-a umplut de rele sufletul meu și viața mea de iad s-a apropiat!

4. **S**ocotit am fost cu cei ce se coboară în groapă; ajuns-am ca un om neajutorat, între cei morți slobod.

5. **C**a niște oameni răniți ce dorm în mormânt, de care nu ți-ai mai adus aminte și care au fost lepădați de la mila Ta.

6. **P**usu-m-au în groapa cea mai de jos, într-o cele întunecate și în umbra morții.

7. **A**supra mea s-a întărit mânia Ta și toate valurile Tale le-ai adus spre mine.

8. **D**epărtat-ai pe cunoscuții mei de la mine, ajuns-am urâciune lor.

9. **Î**nchis am fost și n-am putut ieși. Ochii mei au slăbit de suferință.

10. **S**trigat-am către Tine, Doamne, toată ziua, întins-am către Tine mâinile mele.

11. **O**are, morților vei face minuni? Sau cei morți se vor scula și Te vor lăuda pe Tine?

12. **O**are, va spune cineva în mormânt mila Ta și adevărul Tău în locul pierzării?

13. **O**are, se vor cunoaște într-o întineric minunile Tale și dreptatea Ta în pământ uitat?

14. **I**ar eu către Tine, Doamne, am strigat și dimineața rugăciunea mea Te va întâmpina.

15. **P**entru ce Doamne, lepezi sufletul meu și întorci fața Ta de la mine?

16. **S**ărac sunt eu și în ostenele din tinerețile mele, înălțat am fost, dar m-am smerit și m-am mâhnit.
17. **P**este mine au trecut mâniile Tale și înfricoșările Tale m-au tulburat.
18. **Î**nconjuratu-m-au ca apa toată ziua și m-au cuprins deodată.
19. **D**epărtat-ai de la mine pe prieten și pe vecin, iar pe cunoscuții mei de ticăloșia mea.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Aliluia! Aliluia! Aliluia! Slavă Ție, Dumnezeu!

Aliluia! Aliluia! Aliluia! Slavă Ție, Dumnezeu!

Aliluia! Aliluia! Aliluia! Slavă Ție, Hristoase, Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Doamne, miluiește! (de trei ori)

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Psalmul 88

1. **M**ilele Tale, Doamne, în veac le voi cânta!
2. **D**in neam în neam voi vesti adevărul Tău cu gura mea!
3. **C**ă ai zis: „În veac mila se va zidi, în ceruri se va întări adevărul Tău.
4. **F**ăcut-am legământ cu aleșii Mei, juratu-M-am lui David, robul Meu:
5. **P**ână în veac voi întări seminția ta și voi zidi din neam în neam scaunul tău“.
6. **L**ăuda-vor cerurile minunile Tale, Doamne și adevărul Tău, în adunarea Sfinților.
7. **C**ă cine va fi asemenea Domnului în nori și cine se va asemăna cu Domnul între fiii lui Dumnezeu?
8. **D**umnezeul cel Preamărit în sfatul Sfinților, mare și înfricoșător este peste cei dimprejurul Lui.
9. **D**oamne, Dumnezeul puterilor, cine este asemenea ție? Tare ești, Doamne, și adevărul Tău împrejurul Tău!
10. **T**u stăpânești puterea mării și mișcarea valurilor ei Tu o potolești.
11. **T**u ai smerit ca pe un rănit pe cel mândru; cu brațul puterii Tale ai risipit pe vrăjmașii Tăi.

12. **A**le Tale sunt cerurile și al Tău este pământul; lumea și plinirea ei Tu le-ai întemeiat.
13. **M**iazănoapte și miazăzi Tu le-ai zidit; Taborul și Ermonul în numele Tău se vor bucura. Brațul Tău este cu putere.
14. **S**ă se întărească mâna Ta, să se înalțe dreapta Ta! Dreptatea și judecata sunt temelia scaunului Tău.
15. **M**ila și adevărul vor merge înaintea feței Tale. Fericit este poporul care cunoaște strigăt de bucurie;
16. **D**oamne, în lumina feței Tale vor merge și în numele Tău se vor bucura toată ziua și întru dreptatea Ta se vor înălța.
17. **C**ă lauda puterii lor Tu ești și întru bună vrerea Ta se va înălța puterea noastră.
18. **C**ă al Domnului este sprijinul și al Sfântului lui Israel, Împăratului nostru.
19. **A**tunci ai grăit în vedenii cuvioșilor Tăi și ai zis: Dat-am ajutor celui puternic, înălțat-am pe cel ales din poporul Meu.
20. **A**flat-am pe David, robul Meu; cu untdelemnul cel sfânt al Meu l-am uns pe el;
21. **P**entru că mâna Mea îl va ajuta și brațul Meu îl va întări.
22. **N**ici un vrăjmaș nu va izbuti împotriva lui și fiul fărădelegii nu-i va mai face rău.
23. **Ș**i voi tăia pe vrăjmașii săi de la fața lui și pe cei ce-l urăsc pe el îi voi înfrânge.
24. **Ș**i adevărul Meu și mila Mea cu el vor fi și în numele Meu se va înălța puterea lui.
25. **Ș**i voi pune peste mare mâna lui și peste râuri dreapta lui;
26. **A**cesta Mă va chema: Tatăl meu ești Tu, Dumnezeuul meu și sprijinitorul mântuirii mele.
27. **Ș**i îl voi face pe el întâi-născut, mai înalt decât împărații pământului;
28. **Î**n veac îi voi păstra mila Mea și legământul Meu credincios îi va fi.
29. **Ș**i voi pune în veacul veacului seminția lui și scaunul lui ca zilele cerului;
30. **D**e vor părăsi fiii lui legea Mea și după rânduielile Mele nu vor umbla,
31. **d**e vor nesocoti dreptățile Mele și poruncile Mele nu vor păzi,
32. **C**erceta-voi cu toiag fărădelegile lor și cu bățai păcatele lor.

33. **I**ar mila Mea nu o voi depărta de la el, nici nu voi face strâmbătate întru adevărul Meu,

34. **N**ici nu voi rupe legământul Meu și cele ce ies din buzele Mele nu le voi schimba.

35. **O** dată m-am jurat pe sfințenia Mea: Oare, voi minți pe David? Seminția lui în veac va rămâne

36. **Ș**i scaunul lui ca soarele înaintea Mea și ca luna întocmită în veac și martor credincios în cer.

37. **D**ar Tu ai lepădat, ai defăimat și ai aruncat pe unsul Tău.

38. **S**tricat-ai legământul robului Tău, batjocorit-ai pe pământ sfințenia lui.

39. **D**oborât-ai toate gardurile lui, făcut-ai întăriturile lui ruină.

40. **J**efuitu-l-au pe el toți cei ce treceau pe cale, ajuns-a ocară vecinilor săi.

41. **Î**nălțat-ai dreapta vrăjmașilor lui, veselit-ai pe toți dușmanii lui.

42. **L**uat-ai puterea sabiei lui și nu l-ai ajutat în vreme de război.

43. **N**imicit-ai curățenia lui și scaunul lui la pământ l-ai doborât.

44. **M**icșorat-ai zilele vieții lui, umplutu-l-ai de rușine.

45. **P**ână când, Doamne, Te vei întoarce? Până când se va aprinde ca focul mânia Ta?

46. **A**du-Ți aminte de mine! Oare, în deșert ai zidit pe toți fiii oamenilor?

47. **C**ine este omul ca să trăiască și să nu vadă moartea și să-și izbăvească sufletul său din mâna iadului?

48. **U**nde sunt milele Tale cele de demult, Doamne, pe care le-ai jurat lui David, întru adevărul Tău?

49. **A**du-Ți aminte, Doamne, de ocara robilor Tăi, pe care o port în sânul meu, de la multe neamuri!

50. **A**du-Ți aminte, Doamne, de ocara cu care m-au ocărât vrăjmașii Tăi, cu care au ocărât pașii unsului Tău!

51. **B**inecuvântat este Domnul în veci! Amin! Amin!

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Aliluia! Aliluia! Aliluia! Slavă Ție, Dumnezeule!

Aliluia! Aliluia! Aliluia! Slavă Ție, Dumnezeule!

Aliluia! Aliluia! Aliluia! Slavă Ție, Hristoase, Dumnezeuul nostru, slavă Ție!

Doamne, miluiește! (de trei ori)

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Psalmul 89

1. **D**oamne, scăpare Te-ai făcut nouă în neam și în neam.
2. **M**ai înainte de ce s-au făcut munții și s-a zidit pământul și lumea, din veac și până în veac ești Tu.
3. **N**u întoarce pe om într-o smerenie, Tu, care ai zis: „Întoarceți-vă, fii ai oamenilor!“,
4. **C**ă o mie de ani înaintea ochilor Tăi sunt ca ziua de ieri, care a trecut și ca straja nopții.
5. **N**imicnicie vor fi anii lor; dimineața ca iarba va trece.
6. **D**imineța va înflori și va trece, seara va cădea, se va întări și se va usca.
7. **C**ă ne-am sfârșit de urgia Ta și de mânia Ta ne-am tulburat.
8. **P**us-ai fărâdelegile noastre înaintea Ta, greșelile noastre ascunse, la lumina feței Tale.
9. **C**ă toate zilele noastre s-au împușinat și în mânia Ta ne-am stins.
10. **A**nii noștri s-au socotit ca pânza unui păianjen; zilele anilor noștri sunt șaptezeci de ani;
11. **I**ar de vor fi în putere optzeci de ani și ce este mai mult decât aceștia osteneală și durere;
12. **C**ă trece viața noastră și ne vom duce.
13. **C**ine cunoaște puterea urgiei Tale și cine măsoară mânia Ta, după temerea de Tine?
14. **Î**nvață-ne să socotim bine zilele noastre, ca să ne îndreptăm inimile spre înțelepciune!
15. **Î**ntoarce-Te, Doamne! Până când vei sta departe? Mângâie pe robii Tăi!
16. **U**mplu-ne-am dimineața de mila Ta și ne-am bucurat și ne-am veselit în toate zilele vieții noastre.
17. **V**eseliți-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit, pentru anii în care am văzut rele.

18. **C**aută spre robii Tăi și spre lucrurile Tale și îndreaptă pe fiii lor!

19. **Ș**i să fie lumina Domnului Dumnezeuului nostru peste noi și lucrurile mâinilor noastre le îndreaptă!

Psalmul 90

1. **C**el ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeuului cerului se va sălășlui.

2. **V**a zice Domnului: „Sprijinitorul meu ești și scăparea mea; Dumnezeuul meu, voi nădăjdui spre Dânsul“.

3. **C**ă El te va izbăvi din cursa vânătorilor și de cuvântul tulburător.

4. **C**u spatele te va umbri pe tine și sub aripile Lui vei nădăjdui; ca o armă te va înconjura adevărul Lui.

5. **N**u te vei teme de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua,

6. **D**e lucrul ce umblă în întuneric, de molima ce bântuie întru amiază.

7. **C**ădea-vor dinspre latura ta o mie și zece mii de-a dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia.

8. **Î**nsă cu ochii tăi vei privi și răsplătirea păcătoșilor vei vedea.

9. **P**entru că pe Domnul, nădejdea mea, pe Cel Preaînalt L-ai pus scăpare ție.

10. **N**u vor veni către tine rele și bătaie nu se va apropia de locașul tău.

11. **C**ă îngerilor Săi va porunci pentru tine ca să te păzească în toate căile tale.

12. **P**e mâini te vor înălța ca nu cumva să împiedici de piatră piciorul tău.

13. **P**este aspidă și vasilisc vei pași și vei călca peste leu și peste balaur.

14. „**C**ă spre Mine a nădăjduit și-l voi izbăvi pe el, zice Domnul; îl voi acoperi pe el că a cunoscut numele Meu.

15. **S**triga-va către Mine și-l voi auzi pe el; cu dânsul sunt în necaz și-l voi scoate pe el și-l voi slăvi.

16. **C**u lungime de zile îl voi umple pe el, și-i voi arăta lui mântuirea Mea“.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Aliluia! Aliluia! Aliluia! Slavă Ție, Dumnezeu!

Aliluia! Aliluia! Aliluia! Slavă Ție, Dumnezeu!

Aliluia! Aliluia! Aliluia! Slavă Ție, Hristoase, Dumnezeuul nostru, slavă Ție!

Sedelnele de umilință ale glasului 8, din Octoih

Ca desfrânata cad înaintea Ta, ca să iau iertare, și în loc de mir lacrimi din inimă aduc Ție, Hristoase Dumnezeule, ca să Te milostivești spre mine, ca și spre aceea, Mântuitorule, și să-mi dai iertare păcatelor, că strig Ție ca și aceea: Izbăvește-mă de tina faptelor mele!

Stih: *Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă cerți!*

La ziua cea înfricoșătoare gândind, suflete al meu, priveghează aprinzându-ți candela ta, cu untdelemn luminând-o; că nu știi când va veni la tine glasul ce va să zică: Iată, Mirele! Vezi dar, suflete al meu, să nu dormitezi și să rămâi afară bătând ca cele cinci fecioare; ei, priveghind, așteaptă, ca să întâmpini pe Hristos cu untdelemn îmbelșugat, și-ți va da ție cămara cea dumnezeiască a slavei Sale.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

A Născătoarei de Dumnezeu, din Octoih - glasul 8

Pe sprijinul cel neclintit al credinței și darul cel cinstit al sufletelor noastre, pe Născătoarea de Dumnezeu, cu cântări să o mărim credincioșii, zicând: Bucură-te, ceea ce ai încăput în pântecele tău Piatra vieții! Bucură-te, nădejdea marginilor lumii și celor necăjiți ajutorare! Bucură-te, Mireasă care nu știi de mire!

Apoi se citește: **Viața Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca**

Prima parte

Scrisă de Sfântul Sofronie, patriarhul Ierusalimului

Bun lucru este a ascunde taina împăratului și slăvit lucru a propovădui faptele lui Dumnezeu. Așa a spus îngerul către Tobie după minunata recăpătare a vederii, căci îi orbiseră ochii, și după acele primejdii prin care a trecut și din care a fost izbăvit pentru evlavia ce avea. A nu păzi taina împăratului este primejdios și vătămător, iar a ascunde sub tăcere faptele minunate ale lui Dumnezeu, aduce primejdie sufletului.

Pentru aceea și eu, cuprins de frica de a tăcea faptele lui Dumnezeu și temându-mă de primejdia ce stătea atârnată deasupra slugii care a îngropat în pământ talantul luat de la stăpân, fără să scoată vreun folos din el, nu voi tăcea deloc povestirea sfântă care a ajuns până la mine.

Nimeni să nu pună la îndoială cele auzite de mine, alcătuitorul acestei scrieri, și nici să creadă că povestesc ceva care depășește adevărul, sau să se mire de măreția celor întâmplare. Departe de mine gândul să mint sau să falsific istorisirea, în care Dumnezeu este pomenit. Nu mi se pare că este lucru binecuvântat să se cugete lucruri mici și nevrednice cu privire la măreția Cuvântului lui Dumnezeu întrupat și să se pună la îndoială cuvintele celor care vorbesc despre măreția Lui. Dar dacă se află unii care la citirea cărții de față sunt oarecum izbiți de minunăția povestirii și nu voiesc cu ușurință să creadă, și cu aceia Dumnezeu să fie milostiv, căci ei, uitându-se la slăbiciunea firii omenești, socotesc cu neputință de primit cele spuse în chip minunat despre oameni.

Încep deci această povestire. Cele istorisite s-au petrecut în vremea noastră și ni le-a povestit un sfânt bărbat, învățat din copilărie să spună și să facă cele dumnezeiești. Dar să nu atragă spre necredință pe cititori nici gândul că este cu neputință să se întâmple o minune ca aceasta în vremea noastră. Harul Tatălui, după cum a învățat Solomon, trece din neam în neam în sufletele cuvioase și face prieteni ai lui Dumnezeu și profeți.

Este însă timpul să încep acea sfântă istorisire.

În una din mănăstirile din Palestina era un bărbat împodobit în viață și în cuvânt, crescut din pruncie în moravurile și faptele cele călugărești. Numele acestui bărbat era Zosima. Să nu socotească cineva, după nume, că vorbesc despre acel Zosima, osândit odinioară ca eretic din pricina învățaturii sale. Altul este acesta și altul celălalt, iar deosebirea între cei doi este mare, cu toate că amândoi au avut același nume.

Acest Zosima era dreptcredincios și dintru început a trăit ca monah în una din mănăstirile zidite în vechime în Palestina. Râvnă avea pentru orice fel de nevoință pustnicească și a ajuns destoinic în orice fel de închinare. Nu numai că a păzit toată rânduiala predată de cei care s-au nevoit spre o astfel de luptă, dar și el însuși a izvodit încă alte multe nevoințe, prin care căuta să supună trupul duhului. Iar ținta nu și-a greșit-o. Și într-adevăr bătrânul a ajuns atât de vestit în cele duhovnicești, încât adeseori mulți din monahii din mănăstirile învecinate, ba chiar și din cele îndepărtate, veneau la el ca să fie povățuiți în ce privește închinarea. Cu toate că bătrânul avea o astfel de viațuire, totuși niciodată n-a trecut cu vederea studiul cuvintelor dumnezeiești, nici când se culca, nici când se scula, nici când ținea în mâini lucrul său, din care-și agonisea hrana. Iar dacă vrei să afli despre hrana gustată de el, îți voi spune că un singur lucru avea el care nu se poate ține ascuns și nici nu se putea termina,

anume cântarea neîntreruptă a psalmilor și studiul neîncetat al cuvintelor sfinte.

Se spune că bătrânul a fost de multe ori învrednicit cu vedenii dumnezeiești, fiind iluminat de Dumnezeu. Căci, după cum a spus Domnul, cei care-și curățesc trupul și sunt pururea veghetori prin privirea trează a sufletului lor văd vedeniile dumnezeiești ale iluminării și primesc de aici arvuna binelui ce nu se ia de la ei.

Zosima zicea că din pânțele maicii sale, ca să spun așa, a fost dat în această mănăstire; iar aici și-a îndeplinit pustniceasca sa cale până la al cincizeci și treilea an al vieții. După aceasta însă, după spusele sale, a fost tulburat de gândul că ar fi întru toate desăvârșit și că n-a avut nevoie să învețe ceva de la altul. Și după mărturisirea sa gândea întru sine astfel: „**S**e află, oare, vreun monah pe pământ, care poate să mă învețe un chip nou de pustnicie, pe care să nu-l cunosc și nu l-am făcut, sau să fie în stare să mă ajute cu ceva? Se găsește, oare, vreun bărbat, din cei care trăiesc înțelepțește în pustie, care să mă întreacă în ce privește fapta și contemplația?”

Pe când spunea bătrânul acestea, i s-a arătat cineva și i-a spus: „**Z**osima, bine te-ai nevoit, atât cât era cu putință unui om, și bine ai dus la capăt pustnicescul drum. De altfel, nu este nimeni între oameni, care să fie desăvârșit. Dar lupta ce-ți stă în față este mai mare decât cea dusă până acum, deși n-o cunoști. Ca să știi însă că sunt încă și multe alte căi spre mântuire, ieși, întocmai ca și Avraam, acel vrednic de respect între patriarhi, din pământul neamului tău și din casa părintelui tău și du-te la mănăstirea ce se află lângă râul Iordanului“.

Îndată bătrânul, ascultând de poruncă, a ieșit din mănăstirea în care monahicește din pruncie viețuise și ajungând la Iordanul cel între râuri sfânt, a fost condus de cel ce i-a poruncit în acea mănăstire, în care Dumnezeu a hotărât să fie. Bătând cu mâna în poarta mănăstirii, i-a ieșit întru întâmpinare mai întâi monahul însărcinat cu paza porții. Portarul l-a dus la stareț. Iar el, când l-a văzut cu haina și chipul cuvioșiei și că-i face metania obișnuită monahilor, după ce i-a dat binecuvântarea, l-a întrebat: „**D**e unde vii, frate? Pentru care pricină ai venit la noi, niște sărmani călugări?”.

„**S**ă spun de unde am venit, a răspuns Zosima, nu mi-e de folos; dar pentru folosință am venit, Părinte! Am auzit despre voi, slăvite și vrednice de laudă, lucruri cu putință să apropie sufletul de Hristos, Dumnezeul nostru“.

„Frate, a zis starețul către el, Dumnezeu este singurul care vindecă neputința omenească și El Însuși și pe tine și pe noi ne va învăța dumnezeieștile Sale voințe și ne va îndruma să facem cele ce se cuvine. Omul nu poate fi de folos omului, decât numai să ia aminte fiecare totdeauna de sine și să lucreze cu minte trează ceea ce trebuie, dobândind ajutor în cele ce facem pe Dumnezeu. Dar dacă, după cum ai spus, dragostea lui Dumnezeu te-a mânat să ne vezi pe noi, smeriți călugări, atunci rămâi cu noi, dacă pentru aceasta ai venit. Iar Păstorul cel Bun, Care Și-a dat sufletul pentru mântuirea noastră și cheamă oile Lui pe nume ne va hrăni pe noi toți prin harul Domnului“.

Acestea a spus starețul către Zosima; iar el a făcut iarăși metanie și a cerut binecuvântare; și după ce a răspuns: „Amin“, a rămas în acea mănăstire.

Zosima a văzut pe călugări strălucind în fapte și în contemplație slujind Domnului. Cântarea era neconținută, privegherea tot timpul nopții, iar în mâini aveau neîntrerupt lucrul și în gură psalmi. Cuvânt deșert nu era printre ei. Grija de lucrurile lumești nu se afla la aceia. Veniturile ce se socotesc și se adună în fiecare an, și grijile cu privire la viață, griji care au în vedere un câștig bănesc, nici cu numele nu erau cunoscute de ei. Ci un singur lucru și cel dintâi era cel râvnit de toți, anume că fiecare dintre ei să fie mort cu trupul, după cum au și murit o dată și nu mai trăiesc pentru lume și pentru toate cele din lume. Hrană neterminată aveau cuvintele de Dumnezeu insuflate. Hrăneau însă, și trupul, dar numai cu cele de trebuință, cu pâine și apă, pe cât era fiecare înflăcărat de dumnezeiasca dragoste.

Văzându-le pe acestea Zosima, după cum însuși și-a spus, se întărea foarte mult sufletește, pășind înainte spre desăvârșirea ce-i stătea în față și găsind împreună-lucrători care să lucreze în chip bun voia dumnezeiască.

După ce-au trecut multe zile, s-a apropiat timpul în care s-a predat creștinilor să se săvârșească Sfântul și Marele Post. Atunci monahii se curăteau mai dinainte pentru dumnezeiasca patimă și pentru închinarea Învierii lui Hristos. Porțile mănăstirii nu erau deschise niciodată, ci încuiate totdeauna pentru a face monahilor netulburată nevoița pustnicească. Nici nu era voie să se deschidă porțile, afară numai dacă vreun monah ieșea pentru vreo mare trebuință. Locul era pustiu, iar celor mai mulți dintre monahii din vecini nu numai greu de străbătut, dar și necunoscut.

În mănăstire se păstra din vechime o rânduială. Socotesc că din pricina acestei rânduiei Dumnezeu a adus pe Zosima la acea mănăstire. Care este rânduiala și cum se păzea, voi spune aici.

În Duminica ce s-a obișnuit să se numească întâia din săptămânile Postului Mare, se săvârșea Sfânta Liturghie ca de obicei și fiecare se împărtășea cu preacuratele și de viață făcătoarele Taine și mâncau puțin, după cum era obiceiul. După aceasta se strângeau toți în biserică și făcându-se îndelungată rugăciune și multe metanii, călugării se îmbrățișau cu sărutare unii pe alții, sărutau și pe stareț, făcându-i metanie, și se rugau să le dea binecuvântarea, care să le fie de ajutor și de sfătuire în nevoințele ce le stăteau înaintea.

După ce se săvârșeau acestea, se deschideau porțile mănăstirii și ieșeau toți din mănăstire cântând cu dulce voce: „Domnul este luminarea mea și Mântuitorul meu de cine mă voi teme? Domnul este apărătorul vieții mele, de cine mă voi înfricoșa?” și celelalte stihuri ale psalmului. Ei lăsau de multe ori un paznic sau doi paznici la mănăstire; nu ca să păzească averea ce se afla înăuntru, căci călugării nu aveau ceva care ar fi putut fi luat de hoți, dar ca să nu lase biserica fără slujbă dumnezeiască.

Fiecare își lua de ale mâncării, după cum putea și după cum voia. Unul lua cu sine pâine pe măsura trebuinței trupului, altul, smochine; altul, finice; altul, legume uscate muiate în apă; altul, nimic, ci numai trupul lui și rasa, cu care era îmbrăcat, se hrănea, de câte ori firea îl silea, cu ierburile ce cresc în pustie. Și era păzită această rânduială și lege cu sfințenie de fiecare din ei, de a nu ști unul de altul, cum se înfrânează și petrece celălalt. Îndată ce treceau Iordanul se despărțeau unii de alții. Pustiul era mare și nici unul nu se întâlnea cu altul. Dar și dacă unul din ei vedea din depărtare venind pe altul spre el, se abătea din drum și se ducea în altă parte. Trăia pentru el și pentru Dumnezeu, cântând neîntrerupt psalmi și gustând din hrana pe care o avea la îndemână.

Petrecând astfel toate zilele postului, se întorceau la mănăstire în duminica dinaintea sărbătorii de viață făcătoarei Învieri a Mântuitorului, duminică, pe care Biserica a primit-o să se prăznuiască cu stâlپări. Atunci se întorcea fiecare având rod al ostenelilor sale conștiința sa, care cunoștea cum a lucrat și semințele căror osteneli a adunat. Și nimeni nu întreba deloc pe celălalt cum sau în ce chip a purtat lupta ce i-a stat în față.

Aceasta era rânduiala mănăstirii și ea se îndeplinea în chip desăvârșit. Fiecare dintre ei, când era în pustie, lupta cu sine însuși sub îndrumarea lui Dumnezeu, fără să caute să placă oamenilor și nici să arate că se înfrânează. Căci cele ce se fac de dragul oamenilor și cele ce se săvârșesc pentru a

plăcea oamenilor nu se poate spune că aduc vreun folos celui ce le săvârșește, ci dimpotrivă mare pagubă.

Atunci Zosima, potrivit obișnuitei orânduiei a mănăstirii, a trecut Iordanul, ducând cu sine puține ale mâncării pentru nevoia trupului și rasa, cu care era îmbrăcat. Canonul său de rugăciune și-l îndeplinea străbătând pustia; iar când trebuința trupului o cerea, gusta ceva.

Noaaptea dormea întinzându-se puțin la pământ; se bucura de puținul somn, acolo unde îl apuca seara. Dis-de-dimineată începea din nou să meargă, având totdeauna locuri aspre pentru mers. Și avea dorința, după cum spunea, să pătrundă în adâncul pustiei, cu nădejdea să găsească vreun părinte locuind în ea, în stare să-l ducă spre ceea ce dorea. Și își continua drumul cu sârguință, ca și cum ar fi zorit spre o locuință cunoscută și faimoasă. A mers așa cale de douăzeci de zile. Când a venit vremea amiezii s-a oprit puțin din mers și, privind către răsărit, și-a făcut obișnuita rugăciune. Căci obișnuia la hotărâte ceasuri ale zilei să-și întrerupă anevoiosul mers și să se odihnească puțin, stând în picioare, ca să cânte psalmi și să facă metanii. Așa își făcea el rugăciunea.

Dar pe când cânta psalmi și privea la cer, cu o neîntreruptă privire, vede din colina din dreapta locului în care sta și se ruga, pe la ceasul douăsprezece, ivindu-se o umbră ca un trup de om. Mai întâi s-a speriat și tremura din tot trupul, bănuind că vede o nălucire diavolească. După ce a făcut semnul crucii și a dat la o parte frica, căci rugăciunea i se terminase, și-a întors privirile și văzu într-adevăr pe cineva mergând spre miazăzi. Vedenia era cu trupul gol, neagră la trup, înnegrită ca din pricina arșiței soarelui; părul capului îi era alb ca lâna, dar și acesta puțin, încât nu trecea mai jos de grumazul trupului. Când a văzut asta Zosima, s-a făcut de bucurie ca o floare; și vesel de minunăția priveliștii, a început să alerge spre locul spre care se zorea și vedenia. Cu nespusă bucurie se bucura, căci în toată scurgerea acelor zile n-a putut să vadă chip omenesc, de animal sau de zburătoare, chip sau umbră pământească, sau umbra vreunei viețuitoare. Căuta deci să cunoască cine este vedenia și din ce loc, pentru că nădăjduia că va vedea mari lucruri.

Vedenia însă, când a înțeles că Zosima vine de departe spre ea, a început să fugă și să alerge spre adâncul pustiei. Zosima, ca și cum și-ar fi uitat de bătrânețe, ba, încă, neținând seamă nici de oboseala drumului, se îndrepta zorindu-se să ajungă pe cel ce fugea. Unul urmărea, celălalt era urmărit.

Mersul lui Zosima, însă, era mai iute și, încetul cu încetul, a ajuns mai aproape de cel ce alerga. Când s-a apropiat, încât putea să i se audă și vocea, a început Zosima să strige și să dea drumul cu lacrimi la astfel de strigăte:

„**P**entru ce fugi de mine, un bătrân și un păcătos? Așteaptă-mă, robule al lui Dumnezeu, orice ai fi, pentru numele lui Dumnezeu, pentru care locuiești în această pustie. Așteaptă-mă pe mine, neputinciosul și nevrednicul, pentru nădejdea pe care o ai în schimbul ostenelii tale. Stai și roagă-te și binecuvântează pe bătrân, pentru Dumnezeu, Căruia nu i-a fost scârbă de nimeni niciodată!”

Pe când Zosima, înlăcrimat, spunea aceste cuvinte, alergau amândoi spre un loc care avea înfățișarea unui pârâu uscat. Îmi dau cu părerea însă că acolo n-a fost niciodată pârâu, pentru că nu avea cum să fie pârâu în acel loc, ci că locul a dobândit de la natură o astfel de înfățișare.

*

După ce-au ajuns amândoi la locul mai sus pomenit, făptura omenească ce fugea înaintea lui s-a coborât în vale și s-a urcat pe malul celălalt. Dar Zosima, obosit și nemaiputând să fugă, a stat pe celălalt mal al locului cu înfățișarea de pârâu. Și a adăugat lacrimi la lacrimi și plânsete la plânsete, încât tânguirile lui puteau să ajungă până departe. Atunci arătarea trupească de pe celălalt mal a dat drumul unor astfel de cuvinte:

„**P**ărinte Zosima, pentru Domnul, iartă-mă, dar nu pot să mă întorc și să mă arăt în fața ta astfel. Sunt femeie și, după cum vezi, goală, iar rușinea trupului meu o am neacoperită. Dar dacă voiești cu tot dinadinsul să dăruiești binecuvântare unei femei păcătoase, aruncă-mi rasa cu care ești îmbrăcat, ca să-mi ascund cu ea neputința femeiască și să mă întorc spre tine și să primesc binecuvântările tale“.

Atunci cutremur și rătăcire a minții a cuprins pe Zosima după cum spunea, când a auzit că-l chema pe nume. Căci bărbatul, fiind pătrunzător la minte și preaînțelept în cele dumnezeiești, cunoștea că dacă acea făptură n-ar fi fost luminată de harul profetic, negreșit că nu l-ar fi chemat pe nume pe el, pe care niciodată nu l-a văzut și despre care niciodată n-a auzit.

Cu grabă deci a îndeplinit ce i s-a poruncit; și, dezbrăcând haina veche și ruptă ce-o avea, i-a aruncat-o stând întors cu spatele. Iar ea a luat-o și și-a acoperit unele părți ale trupului, care trebuiau să fie acoperite mai mult decât altele.

După aceasta se întoarse spre Zosima și-i zise: „**C**e ți-a venit în minte, Părinte Zosima, de a vedea pe o femeie păcătoasă? Ce vrei să afli de la mine sau să vezi la mine, de nu ai pregetat să te obosești atât de mult?“

Zosima, închinându-și genunchii la pământ, cerea să fie binecuvântat după obicei, iar ei îi făcea metanie. Și amândoi se mișcau spre pământ, fiecare cerând să fie binecuvântat de celălalt. Nimic altceva nu se putea auzi de la amândoi decât: „Binecuvintează“.

După multă trecere de vreme, a spus femeia către Zosima: „**P**ărinte Zosima, ție ți se cuvine să binecuvintezi și să te rogi pentru mine, căci tu ești cinstit cu vrednicia preoției; tu de multe ori ai săvârșit dumnezeieștile Taine“.

Cuvintele acestea l-au aruncat pe Zosima în mai mare frică și neliniște. Bătrânul tremura, era plin de sudoare și suspina, iar glasul i se tăia. Și grăi cu răsuflare greoaie și întreruptă: „**E**ste lămurit, duhovnicească Maică, din felul de viață chiar, că te-ai apropiat de Dumnezeu și că în cea mai mare parte ai murit pentru lume. Dar mult mai lămurit este harul dat ție, pentru că m-ai chemat pe nume și m-ai numit preot, pe mine pe care niciodată nu m-ai văzut. Dar pentru că harul nu se cunoaște din vredniciile pe care le are cineva, ci este obișnuit să fie cunoscut din darurile sufletești, pentru aceea, pentru Domnul binecuvintează-mă și roagă-te pentru mine, care am nevoie de ajutorul tău“.

Supunându-se deci stăruinței bătrânului, femeia a zis: „**B**inecuvântat să fie Dumnezeu, Care se îngrijește de mântuirea oamenilor și a sufletelor!“

Și după ce a zis Zosima: „Amin“, s-au sculat amândoi din genunchi, iar femeia a zis bătrânului: „**P**entru care pricină, omule, ai venit la mine, păcătoasa? Pentru care pricină ai venit să vezi o femeie lipsită de orice virtute? Afară numai dacă harul Sfântului Duh nu te-a călăuzit să îndeplinești, cu timpul, vreo slujbă de trebuință trupului meu. Spune-mi, cum viețuiesc creștinii astăzi? Cum cârmuiesc împărații? Cum este păstrată Biserica?“

„**Î**n puține cuvinte, maică, a spus Zosima către ea, prin rugăciunile tale cuvioase, Hristos a dăruit tuturor pace statornică. Dar primește rugăciunea nevrednică a bătrânului și roagă-te pentru toată lumea și pentru mine păcătosul, pentru ca să nu-mi fie fără rod întinderea pustiului acestuia“.

„**T**ie ți se cuvine, Părinte Zosima, i-a răspuns ea, să te rogi pentru mine și pentru toți, căci după cum ai spus, ai vrednicia preoțească și spre aceasta ai fost rânduit. Dar, pentru că datori suntem să facem ascultare, voi îndeplini cu dragă inimă porunca“.

După ce a spus acestea, s-a întors către răsărit și, ridicându-și ochii în sus și înălțându-și mâinile, a început să se roage în șoaptă. Glasul ei nu se auzea lămurit, așa că Zosima n-a putut să înțeleagă nimic din rugăciunea ei. El stătea, după cum spunea, cu privirile aplecate la pământ, tremurând, fără să rostească ceva. Zosima s-a jurat, luând pe Dumnezeu martor de cele spuse, că

ridicându-și puțin ochii de la pământ, a văzut-o în timpul rugăciunii ei înălțată cu un cot de la pământ, încât se ruga stând în văzduh. Când a văzut aceasta l-a cuprins mai mare frică și puternică neliniște; nu îndrăznește să rostească ceva, ci spunea numai în el însuși: „Doamne miluiește!“ În timp ce bătrânul sta la pământ, un gând de sminteală i-a trecut prin minte. Oare, nu cumva este un duh rău și se face că se roagă?

După ce femeia și-a terminat rugăciunea s-a întors, a ridicat pe călugăr și a zis: „**P**entru ce, părinte, te tulbură gândurile și te smintești cu privire la mine, că sunt duh și că mă prefac că mă rog? Fii deplin încredințat, omule, că femeie păcătoasă sunt și am fost, de altfel, întărită cu Sfântul Botez. Nu sunt duh, ci pământ și țărână și, într-un cuvânt, trup care n-a gândit nimic duhovnicesc“.

Spunând acestea și-a pecetluit cu semnul crucii fruntea, ochii, buzele și pieptul, zicând astfel: „**D**umnezeu, Părinte Zosima, să ne izbăvească de cel rău și de lanțurile lui, căci mare este puterea diavolului împotriva noastră“.

Când bătrânul a auzit și a văzut acestea, s-a aruncat la pământ și a cuprins cu mâinile picioarele ei, spunând cu lacrimi: „**T**e jur, în numele lui Hristos, Dumnezeul nostru, Care S-a născut din Fecioara, pentru Care goliciunea aceasta o porți, pentru Care ți-ai istovit trupul acesta, să nu ascunzi nimic robului tău, cine ești, de unde, de când și în ce chip ai locuit în pustia aceasta? Nimic să nu ascunzi din faptele tale, ci pe toate să le dezvălui, ca să faci cunoscută slava lui Dumnezeu. Căci după cum este scris, ce folos are înțelepciunea ascunsă și comoara îngropată? Spune-mi toate, pentru Domnul. Nu mi le vei spune pentru laudă sau pentru fală, ci ca să mă încunoștiințezi pe mine, păcătosul și nevrednicul. Cred în Dumnezeu pentru Care trăiești și ai viețuit, că pentru aceasta am fost călăuzit în pustiul acesta, ca Domnul să facă faptele tale cunoscute. Nu este în puterea noastră a ne împotrivi judecăților lui Dumnezeu. Căci dacă n-ar fi fost bine plăcut lui Hristos Dumnezeul nostru ca să fii cunoscută de mine, și să se știe cum te nevoiești, n-ar fi îngăduit să fii văzută de cineva și nici pe mine nu m-ar fi întărit să merg atâta cale, pe mine care niciodată n-am voit și nici n-am putut să ies din chilia mea“.

După ce Părintele Zosima a spus acestea, și mai multe altele, femeia l-a ridicat de la pământ și i-a spus: „**M**ă rușinez, părintele meu, să-ți spun rușinea faptelor mele. Iartă-mă, pentru Domnul. Dar de vreme ce ai văzut trupul meu gol, atunci să-ți dezgolesc și faptele mele, ca să cunoști de câtă rușine și nerușinare este plin sufletul meu. Nu din pricina de a nu mă lăuda, după cum socoteai, n-am voit să-ți istorisesc faptele mele, căci cu ce am a mă lăuda eu, care am fost vas ales al diavolului? Știu însă că, dacă voi începe să-mi povestesc viața, vei fugi de mine, cum fuge cineva de șarpe și nu vei suferi să

auzi cu urechile faptele bune săvârșite de mine. Ți le spun, fără să las ceva deoparte. Dar mai întâi, te jur, să nu încetezi de a te ruga pentru mine, ca să găsesc milă în ziua judecării“.

*

Și, în timp ce bătrânul lăcrima fără încetare, femeia a început istorisirea vieții ei grăind așa: „**F**rate, eu sunt de loc din Egipt. Pe când eram de doisprezece ani și trăiau părinții mei, am lepădat dragostea față de ei și m-am dus în Alexandria. Mi-e rușine să mă gândesc cum, de la început, mi-am stricat fecioria și cât de neînfrănată și nesățioasă îmi era patima împreunării. Dar este mai cinstit ca să ți-o spun acum. Aceasta ți-o voi istorisi pe scurt, ca să cunoști firea mea pătimășă și dorul meu după plăceri. Timp de mai bine de șaptesprezece ani, iartă-mă, i-am petrecut în dragoste publică, supusă fiind destrăbălării. Și pe adevăr mă jur, nu pentru plată, căci n-am luat nimic de la cei care de multe ori voiau să-mi plătească. Acest chip, de a-mi satisface dorința în dar, l-am născocit pentru că face să atrag luarea-aminte a cât mai mulți asupra mea. Iarăși, să nu crezi cumva că nu luam bani pentru că eram bogată. Nu, căci trăiam ca o cerșetoare și adeseori torceam câlți. Aveam însă o poftă nesățioasă și-o dorință neînfrântă de a mă tăvăli în noroi. Acesta socoteam că este scopul vieții, de a batjocori neîncetat trupul.

Ducând, deci, o astfel de viață, văd într-o vară popor mult de bărbați din Libia și din Egipt alergând spre mare. Am întrebat pe unul care se afla atunci întâmplător lângă mine: „Unde se zoresc, oare, bărbații aceștia care aleargă?“

Acela mi-a răspuns: „Se duc cu toții la Ierusalim, de sărbătoarea Înălțării cinstitei Cruci, care se prăznuiește peste puține zile“.

„**O**are, nu mă vor lua și pe mine, i-am spus aceluia, dacă voi vrea să-i urmez?“ „Dacă ai bani de drum și de hrană, nu te împiedică nimeni“. Într-adevăr, frate, i-am spus, n-am bani nici de drum și nici de hrană. Dar mă duc și eu și mă urc în una din corăbiile pe care le-au tocmit și mă vor hrăni, chiar dacă nu vor. Trup am și-l voi da în locul banilor de drum.

Pentru aceasta am voit să plec, să-ți cer iertare Părintele meu, pentru ca să am mai mulți îndrăgostiți la cheremul patimii mele. Ți-am spus, Părinte Zosima, să nu mă silești să-ți spun nerușinarea mea. Mă cutremur. Știe Domnul că te pângăresc și pe tine și văzduhul cu vorbele mele“.

Zosima, udând pământul cu lacrimi, i-a răspuns: „**S**pune, pentru Domnul, maica mea! Spune! Să nu întrerupi firul unei asemenea povestiri folositoare“.

Iar ea, reluând istorisirea, a adăugat acestea: „**A**șadar, acel tânăr a plecat râzând când a auzit nerușinarea cuvintelor mele. Eu însă, aruncând

furca pe care o purtam, căci se întâmpla s-o port din când în când, am alergat la mare, acolo unde vedeam că se zoresc oamenii. Și, văzând pe câțiva tineri, cam zece la număr sau chiar mai mulți, ce stăteau pe țărm (bănuiesc că așteptau pe alți tovarăși de călătorie, căci cei care veniseră înainte se urcaseră în corăbii) cu trupurile și mișcările pline de viață și de putere și, părăndu-mi-se îndestulători pentru scopul ce urmăream, am sărit cu nerușinare, după cum îmi era obiceiul, în mijlocul lor. Luați-mă și pe mine, le-am spus, unde plecați și nu vă voi fi nefolositoare. După ce am spus și alte cuvinte mai nerușinate, i-am pornit pe toți pe răs. Dar când au văzut stăruința mea în nerușinare, m-au luat și m-au dus în corabia pe care o aveau tocmită, căci între timp au venit și aceia din pricina cărora stăteau pe țărm. Din această clipă am început călătoria pe mare.

Iar cele ce-au urmat după aceasta, cum ți le voi istorisi, omule? Ce fel de limbă le va rosti sau ce auz va primi faptele săvârșite în corabie, în timpul călătoriei? Cum îți voi povesti faptele pe care i-am silit să le facă nenorociții împotriva voinței lor? Nu există chip de destrăbălare, din cele ce se pot spune și din cele ce nu se pot spune, pentru care să nu fi fost învățătoare acelor nefericiți. Eu, părintele meu, mă minunez cum de n-a înghițit marea destrăbălările mele. Cum de nu și-a deschis pământul gura și nu m-a cufundat de vie în iad, pe mine care am prins în lanțuri atâtea suflete. Bănuiesc, însă, că Dumnezeu caută pocăința mea, căci nu vrea moartea păcătosului; El este îndelung-răbdător și așteaptă întoarcerea.

Cu astfel de sânguință am ajuns în Ierusalim. Iar în zilele petrecute în oraș, înainte de sărbătoare, am făcut fapte la fel cu celelalte, dar mai vârtos, și mai rele, căci n-am fost îndestulată cu tinerii pe care i-am avut pe mare și mi-au slujit pe cale, ci m-am folosit și de mulți alții, locuitori din Ierusalim și străini, strigându-i pentru același scop.

Când a sosit sfânta sărbătoare a Înălțării Crucii, eu umblam ca și mai înainte de colo-colo, ca să pescuiesc sufletele tinerilor. Foarte de dimineață însă am văzut pe toți că aleargă la biserică. Am plecat și eu, alergând împreună cu cei care se grăbeau, și am ajuns odată cu ei în pridvorul bisericii. Când a venit timpul dumnezeieștii Înălțări, mă împingeam în mulțime, silindu-mă să intru împreună cu poporul. Și m-am apropiat eu, ticăloasa, cu multă trudă și năduf de ușa prin care se putea intra în biserică, unde se arăta lemnul de viață făcător. Când însă am pășit pragul ușii, toți ceilalți au intrat neîmpiedicați; pe mine însă m-a oprit o putere dumnezeiască, neîngăduindu-mi să intru. Iarăși m-am împins; dar am fost respinsă și m-am văzut, din nou, stând singură în pridvor. Socotind că din pricina slăbiciunii femeiești s-a întâmplat aceasta, m-am amestecat, iarăși, cu alții și mă sileam pe cât puteam, făcându-mi loc cu coatele, și mă împingeam. Dar m-am ostenit în zadar. Când

nemernicul meu picior a călcat din nou pe prag, biserica a primit pe ceilalți fără să împiedice pe cineva, numai pe mine, nefericita, nu mă primea, ci o putere mare m-a împiedicat, întocmai ca o mulțime orânduită de ostași, căreia i s-a poruncit să-mi închidă intrarea. Și am rămas, iarăși, în pridvor.

După ce am făcut și am pătimit aceasta de trei și de patru ori, am obosit și nu mai aveam putere nici să mă împing, nici să mă îndes, căci trupul meu ostenise foarte tare din pricina înghesuiei. M-am întors, deci am plecat și am stat în colțul curții bisericii. Abia atunci mi-a venit în minte pricina care m-a împiedicat să văd lemnul de viață făcător. Cuvânt mântuitor a atins ochii inimii mele, arătându-mi că noroiul faptelor mele a fost acela care mi-a închis intrarea.

Am început să plâng, să mă tângui și să-mi bat pieptul, scoțând suspine din adâncul inimii mele. Pe când plângeam, văd deasupra locului în care stăteam că se afla icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și am zis, uitându-mă către ea cu statornicie: „**F**ecioară Stăpână, care ai născut după trup pe Dumnezeu Cuvântul. Știu, știu că nu este cuviincios și binecuvântat ca eu, atât de necurată, atât de spurcată, să văd icoana ta, a pururea Fecioarei, a celei curate, care ai trupul și sufletul curat și neîntinat. Este drept să fiu urâtă eu, pierdută, de tine, care ești curățenia, și să te dezgusti de mine. Dar, de vreme ce, după cum am auzit, Dumnezeu pe Care L-ai născut, pentru aceasta S-a făcut om ca să cheme pe păcătoși la pocăință, ajută-mi mie singura care n-am pe cineva într-ajutor. Poruncește să mi se îngăduie să intru în biserică. Să nu mă lipsești să văd lemnul pe care S-a răstignit Dumnezeul cel născut din tine, Care Și-a dat propriul Său Sânge preț de răscumpărare pentru mine. Poruncește, Stăpână, să-mi fie deschisă și mie ușa dumnezeieștii închinări a Crucii. Dumnezeului născut din tine te dau chezășuitoare, că niciodată nu voi mai pângări acest trup prin vreo împreunare rușinoasă, iar după ce voi vedea lemnul Crucii Fiului tău mă voi lepăda numaidecât de lume și de toate cele din lume și îndată plec acolo unde tu, ca o chezășuitoare a mântuirii mele, mă vei povățui și mă vei îndruma“.

După ce am spus acestea, am căpătat, prin ardoarea credinței, un fel de încredințare și, având deplină nădejde în milostenia Născătoarei de Dumnezeu, m-am mișcat din locul unde am stat și mi-am făcut rugăciunea. Am venit, iarăși, și m-am amestecat cu cei care intrau. Nu mai era nimeni care să mă dea îndărăt, nimeni care să mă împiedice să mă apropiu de ușa prin care am intrat în biserică. Frică m-a cuprins și mirare; eram cu totul zdruncinată și tremuram. Când am ajuns la ușa ce până atunci era sigilată pentru mine, toată puterea care la început m-a împiedicat îmi înlesnea acum dinainte intrarea. Astfel, am intrat fără osteneală și am ajuns înăuntrul celor sfinte. Am fost învrednicită cu vederea făcătoarei de viață Cruci, am văzut Tainele lui Dum-

nezeu și eram gata să primesc pocăința. După ce eu, nenorocita, m-am aruncat la pământ și m-am închinat acelui loc sfânt, am alergat ieșind, zorindu-mă spre chezășuitoarea mea.

Când am ajuns în acel loc în care a fost subscris zapisul făgăduinței, mi-am plecat genunchii înaintea pururea Fecioarei și Născătoarei de Dumnezeu și am spus aceste cuvinte: „**T**u, Stăpână preabună, ți-ai arătat față de mine iubirea ta de oameni. Nu te-ai dezgustat de rugăciunile unei nevrednice. Am văzut slava pe care nu este drept s-o vedem noi, cei pierduți. Slava lui Dumnezeu care primește prin tine pocăința păcătoșilor! Dar ce voi gândi mai mult, sau ce voi rosti eu, păcătoasa? Este timpul, Stăpână, să fie îndeplinită făgăduința pe care am făcut-o. Îndrumează-mă, acum, unde poruncești. Fii, acum, învățătoarea mântuirii mele, povățuindu-mă pe calea care duce la pocăință“.

Și, zicând acestea, am auzit din depărtare strigând: „**D**acă vei trece Iordanul, bună odihnă vei găsi“. Ascultând această voce, și fiind încredințată că aceasta pentru mine s-a întâmplat, am strigat cu lacrimi și am zis Născătoarei de Dumnezeu: „Stăpână, Stăpână, nu mă părăsi!“

După ce am strigat acestea, am ieșit din curtea bisericii. *(se încheie melodios)*

Psalmul 50

- 1. M**iluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta
- 2. Ș**i, după mulțimea îndurărilor Tale, șterge fărădelegea mea.
- 3. S**pală-mă întru totul de fărădelegea mea și de păcatul meu mă curățește.
- 4. C**ă fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea.
- 5. Î**ie Unuia am greșit și rău înaintea Ta am făcut, așa încât drept ești Tu întru cuvintele Tale și biruitor când vei judeca Tu.
- 6. C**ă, iată, întru fărădelegi m-am zămislit și în păcate m-a născut maica mea.
- 7. C**ă, iată, adevărul ai iubit; cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale mi-ai arătat mie.
- 8. S**tropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți; spăla-mă-vei, și mai mult decât zăpada mă voi albi.
- 9. A**uzului meu vei da bucurie și veselie; bucura-se-vor oasele cele smerite.

10. Întoarce fața Ta de către păcatele mele, și toate fărădelegile mele șterge-le.

11. Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeuule și Duh drept înnoiește întru cele dinăuntru ale mele.

12. Nu mă lepăda de la fața Ta, și Duhul Tău cel Sfânt nu-L lua de la mine.

13. Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale, și cu duh stăpânitor mă întărește.

14. Învăța-voi pe cei fără de lege căile Tale, și cei necredincioși la Tine se vor întoarce.

15. Izbăvește-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeuule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta.

16. Doamne, buzele mele vei deschide, și gura mea va vesti lauda Ta.

17. Că, de ai fi voit jertfă, Ți-aș fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi.

18. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit; inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi.

19. Fă bine, Doamne, întru bunăvoința Ta, Sionului, și să se zidească zidurile Ierusalimului.

20. Atunci vei binevoi jertfa dreptății, prinosul și arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău viței.

Canonul Mare

Alcătuire a Sfântului Andrei Criteanul Ierusalimiteanul

Cântarea I

STRANA cântă Irmosul - glasul 6

Ajutor și acoperitor s-a făcut mie spre mântuire. Acesta este Dumnezeul meu și-L voi slăvi pe El; Dumnezeul părintelui meu și-L voi înălța pe El, căci cu slavă S-a preaslăvit. *(de două ori)*

*Apoi cântă **Stihul**: **Miluiește-mă, Dumnezeuule, miluiește-mă!***

*(Acest Stih este cântat de **STRANĂ** după fiecare Tropar care urmează mai jos, tropare care sunt cântate de **PREOT**, sau de cine va hotărî cel mai mare)*

Troparele

De unde voi începe a plânge faptele vieții mele celei ticăloase? Ce începere voi pune Hristoase, acestei tânguiri de acum? Ci, ca un milostiv, dă-mi iertare greșelilor.

Vino, ticăloase suflete, împreună cu trupul tău, de te mărturisește la Ziditorul tuturor. Și îndepărtează-te de acum de nebunia cea mai dinainte și adu lui Dumnezeu lacrimi de pocăință.

Râvnind neascultării lui Adam celui întâi-zidit, m-am cunoscut pe mine dezbrăcat de Dumnezeu, de împărăție și de fericirea cea veșnică, pentru păcatele mele.

Vai, ticăloase suflete! Pentru ce te-ai asemănat Evei celei dintâi? Că ai privit rău și te-ai rănit amar și te-ai atins de pom și ai gustat cu îndrăzneală mâncarea cea nechibzuită.

În locul Evei celei trupești, s-a făcut mie Evă înțelegătoare gândul cel cu poftă trupească, arătându-mi cele plăcute și gustând pururea din băutura cea amară.

După dreptate a fost lepădat Adam din Eden, nepăzind singura Ta poruncă, Mântuitorule. Dar eu, care am nesocotit totdeauna cuvintele Tale cele dătătoare de viață, ce voi pătimi?

Covârșind eu de bunăvoie uciderea lui Cain, m-am făcut cu știință ucigaș al sufletului, trăind numai după trup și războindu-mă împotriva lui, cu faptele mele cele rele.

Nu m-am asemănat, lisuse, dreptății lui Abel. Daruri bine primite nu Ți-am adus niciodată, nici fapte dumnezeiești, nici jertfă curată, nici viață fără prihană.

Precum Cain, așa și noi, ticăloase suflete, am adus fapte murdare Făcătorului tuturor și jertfă vrednică de mustrare și viață netrebnică; pentru acestea ne-am și osândit împreună.

Ziditorule, făcându-mă lut viu, ai pus în mine trup și oase și suflare de viață; dar, o, Făcătorul meu, Mântuitorul meu și Judecătorul meu, primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Mărturisesc Ție, Mântuitorule, păcatele pe care le-am făcut, și rănilor sufletului și ale trupului meu, pe care tâlhărește le-au pus înăuntrul meu gândurile cele ucigătoare.

De am și greșit, Mântuitorule, dar știu că ești iubitor de oameni; bați cu milă și Te milostivești fierbinte; pe cel ce plânge îl vezi, și alergi ca un părinte, chemând pe cel rătăcit.

Pe mine, cel lepădat înaintea ușilor Tale, Mântuitorule, măcar la bătrânețe nu mă lăsa în iad, deșert, ci mai înainte de sfârșit, ca un iubitor de oameni, dă-mi iertare greșelilor.

Eu sunt cel căzut între tâlhari, în gândurile mele; cu totul sunt rănit acum de ele și plin de bube; dar Tu Însuși venind de față, Hristoase Mântuitorule, vindecă-mă.

Preotul, văzându-mă mai înainte, a trecut de mine, iar levitul, văzându-mă gol în nenorocire, nu m-a luat în seamă; dar Tu, Iisuse, Cel ce ai răsărit din Maria, venind de față, miluiește-mă.

Mielule al lui Dumnezeu, Cel ce ai ridicat păcatele tuturor, ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un milostiv, dă-mi lacrimi de umilință.

Este vremea pocăinței! Mă apropii de Tine, Făcătorul meu; ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un milostiv, dă-mi iertare de greșeli.

Să nu te scârbești de mine, Mântuitorule, să nu mă lepezi de la Fața Ta; ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului, și ca un milostiv, dă-mi iertare de greșeli.

Greșelile mele cele de voie și cele fără de voie, Mântuitorule, cele vădite și cele ascunse, cele știute și cele neștiute, pe toate iertându-le, ca un Dumnezeu, curățește-mă și mă mântuiește.

Din tinerețe am lepădat poruncile Tale, Mântuitorule, și mi-am petrecut toată viața în poftă, neîngrijindu-mă și lenevind-mă; pentru aceasta strig Ție, Mântuitorule: Măcar la sfârșit, mântuiește-mă.

Bogăția sufletului cheltuind-o în desfrânări, pustiu sunt de virtuțile drepte credințe și, flămânzind, strig: Părinte al îndurărilor, înainte de sfârșit, miluiește-mă.

Înaintea Ta cad, Iisuse; greșit-am Ție, milostivește-Te spre mine; ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un Dumnezeu îndurător, primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Să nu intri cu mine la judecată, văzând faptele mele, cercetând cuvintele și îndreptând pornirile; ci cu îndurărilor Tale, trecând cu vederea răutățile mele, mântuiește-mă, Atotputernice.

Stih: *Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Dăruiește-mi har luminător din osârdia ta cea dumnezeiască, de sus, ca să scap de întunericul patimilor și să laud din inimă faptele cele frumoase ale vieții tale, Marie.

Stih: *Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Plecându-te dumnezeieștilor legi ale lui Hristos, la El ai venit, lăsând pornirile desfătărilor cele neoprite, iar toată virtutea, ca pe una singură, cu multă cucernicie săvârșind-o.

Stih: *Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Prin rugăciunile tale, scapă-ne de patimile cele de cinste și te rugăm să ne arăți părtași acum împărăției lui Hristos, pe noi, cei ce te lăudăm pe tine, Andrei strălucite, cu credință și cu dragoste.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Treime mai presus de ființă, Căreia ne închinăm într-o Unime, ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca o milostivă, dă-mi lacrimi de umilință.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și ocrotirea celor ce te laudă, ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca o Stăpână curată, primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc.

STRANA cântă iarăși Irmosul:

Ajutor și acoperitor s-a făcut mie spre mântuire. Acesta este Dumnezeuul meu și-L voi slăvi pe El; Dumnezeuul părintelui meu și-L voi înălța pe El, căci cu slavă S-a preaslăvit.

Tricântarea a doua a Cântării a 2-a din Triod

Irmosul - glasul 2

Luați aminte, popoare, minunile lucrurilor puterii Mele celei dumnezeiești, și în aceasta veți cunoaște, că însumi Eu sunt Dumnezeuul tuturor!

Post curat, rugăciuni, lacrimi, gândire de cele dumnezeiești și toată altă virtute agonisind, să le aducem acum lui Dumnezeu Stăpânului!

Stih: ***Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție!***

Eva roabă s-a făcut pentru rod; vezi, suflete al meu, să nu te amăgești și tu, de te va ispiti șarpele cândva, sfătuindu-te să mănânci roadele plăcerii.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Slăvesc trei Fețe ale unui chip, pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul; o stăpânie a Dumnezeirii, o împărăție a tuturor și o strălucire.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Nașterea ta, Preacurată, este uimitoare, că Cel ce a făcut pe om Dumnezeu este, Care S-a născut fără început din Tatăl, și din tine, mai pe urmă, fără de bărbat S-a zămislit.

Stih: ***Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție!***

Pe ceea ce-i curgea sânge ai tămăduit-o cu atingerea de poala Ta, Hristoase al meu; fă-mă sănătos de patimi și pe mine, care mă ating cu credință de mila Ta!

Irmosul - glasul 2

Luați aminte, popoare, minunile lucrurilor puterii Mele celei dumnezeiești, și în aceasta veți cunoaște, că însumi Eu sunt Dumnezeuul tuturor!

Cântarea a 2-a a Canonului Mare (Primul Canon)

STRANA cântă Irmosul - glasul 6

Ia aminte, cerule, și voi grăi; și voi lauda pe Hristos, Care a venit din Fecioară cu trup. *(de două ori)*

*Apoi cântă **Stihul:** **Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!***

*(Acest Stih este cântat de **STRANĂ** după fiecare Tropar care urmează mai jos, tropare care sunt cântate de **PREOT**, sau de cine va hotărî cel mai mare)*

Troparele

Ia aminte cerule și voi grăi; pământule, ascultă glasul celui ce se pocăiește față de Dumnezeu și-L laudă pe El.

Ia aminte, Dumnezeule, Mântuitorul meu, cu ochiul Tău cel blând și primește mărturisirea mea cea plină de căldură.

Mai mult decât toți oamenii, eu însumi am greșit Ție; dar milostivește-Te, Mântuitorule, ca un Dumnezeu, spre făptura Ta.

Viforul răutăților m-a cuprins, Milostive Doamne; dar, ca lui Petru, întinde-mi și mie mâna Ta.

Lacrimile desfrânatei și eu le vărs înaintea Ta, Milostive; milostivește-Te spre mine, Mântuitorule, cu îndurarea Ta.

Întunecatu-mi-am frumusețea sufletului cu plăcerile poftelor și toată mintea țărână mi-am făcut-o.

Ruptu-mi-am acum veșmântul cel dintâi, pe care mi l-ai țesut dintru început, Ziditorule, și, pentru aceasta, zac acum gol.

Îmbrăcatu-m-am acum în haină ruptă, pe care mi-a țesut-o șarpele cu sfătuirea, și mă rușinez.

Căutat-am la frumusețea pomului și mi s-a amăgit mintea; de aceea zac gol și mă rușinez.

Lucrat-au pe spatele meu toți mai-marii răutăților, întinzând asupra mea fărâdelegea lor.

Pierdutu-mi-am frumusețea cea întâi-zidită și bună-cuviința mea; și acum zac gol și mă rușinez.

Cusutu-mi-a haine de piele păcatul, golindu-mă de haina cea dintâi, țesută de Dumnezeu.

Îmbrăcat sunt cu îmbrăcăminte de rușine, ca și cu niște frunze de smochin, spre vădirea patimilor celor de bunăvoia mea.

Îmbrăcatu-m-am urât cu haină împestrițată și sângerată rușinos, prin curgerea vieții celei cu patimi și iubitoare de desfătări.

Pătat-am haina trupului meu și am întinat cu totul podoaba cea după chipul și după asemănarea Ta, Mântuitorule.

Căzut-am sub povara patimilor și în stricăciunea cea materialnică, iar, pentru aceasta, acum vrăjmașul mă necăjește.

Viață iubitoare de cele materiale și iubitoare de averi alegând eu în loc de sărăcie, Mântuitorule, m-am împresurat acum cu grele legături.

Împodobitu-mi-am chipul trupului cu îmbrăcăminte de multe feluri a gândurilor rușinoase și sunt osândit.

Îngrijitu-m-am cu stăruință numai de podoaba mea cea din afară, neluând în seamă cortul dinlăuntru, cel după chipul lui Dumnezeu.

Făcându-mi chip urâtenia patimilor mele, prin poftă iubitoare de plăceri, mi-am stricat frumusețea minții.

Îngropat-am, Mântuitorule, cu patimile, frumusețea chipului celui dintâi; dar, ca pe drahmă, oarecând, căutându-mă, așa mă află.

Păcătuit-am ca și desfrânata și strig Ție: Eu însumi am greșit! Primește, Mântuitorule, ca mir și lacrimile mele.

Alunecat-am în desfrânare ca David și m-am umplut de noroi; dar Tu, Mântuitorule, spală-mă și pe mine cu lacrimile mele.

Ca vameșul strig Ție: Miluiește-mă, Mântuitorule, miluiește-mă! că nimeni dintre cei din Adam n-a greșit Ție ca mine.

Nici lacrimi, nici pocăință nu am, nici umilință; ci, Tu însuși dăruiește-mi-le pe acestea, Mântuitorule, ca un Dumnezeu.

Ușa Ta să nu mi-o închizi atunci, Doamne, Doamne, ci să o deschizi mie, celui ce mă pocăiesc înaintea Ta.

Iubitorule de oameni, Cel ce voiești ca toți să se mântuiască, Tu iarăși mă cheamă, ca un bun, și mă primește pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Ascultă suspinele sufletului meu și primește picăturile ochilor mei Doamne, și mă mântuiește.

A Născătoarei de Dumnezeu

Stih: *Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!*

Curată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce numai tu ești prealăudată, roagă-te stăruitor ca să ne mântuim.

Al doilea canon

STRANA cântă Irmosul - glasul 6

Vedeți, vedeți, că Eu sunt Dumnezeu, Care am plouat mană și am izvorât apă din piatră de demult în pustie, poporului Meu, numai cu dreapta și cu tăria Mea. *(de două ori)*

Apoi cântă **Stihul:** *Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!*

(Acest Stih este cântat de STRANĂ după fiecare Tropar care urmează mai jos, tropare care sunt cântate de PREOT, sau de cine va hotărî cel mai mare)

Troparele

Vedeți, vedeți! că Eu sunt Dumnezeu! Ascultă, suflete al meu, pe Domnul, Cel ce strigă, și depărtează-te de la păcatul cel dintâi; și teme-te, ca de un judecător și Dumnezeu.

Cui te-ai asemănat, suflete mult-păcătos? Vai! Lui Cain celui dintâi și lui Lameh acelaia, ucigându-ți cu pietre trupul prin fapte rele și omorându-ți mintea cu pornirile cele nebunești.

Pe toți cei mai înainte de Lege întrecându-i, o, suflete, lui Set nu te-ai asemănat, nici lui Enos ai urmat, nici lui Enoh prin mutatarea la cer, nici lui Noe; ci te-ai arătat sărac de viața dreptilor.

Tu singur, suflete al meu, ai deschis zăvoarele mâniei Dumnezeului tău și, ca pe tot pământul, ți-ai înecat trupul și faptele și viața; și ai rămas afară de corabia cea mântuitoare.

Bărbat am ucis spre rană mie și tânăr spre vătămare! Lameh, plângând, a strigat. Iar tu nu te cutremuri, o, suflete al meu, întinându-ți trupul și mintea pătându-ți.

O, Cum am râvnit lui Lameh, celui mai înainte ucigaș! Sufletul ca pe un bărbat, mintea ca pe un tânăr și trupul ca pe un frate mi-am omorât, ca și Cain ucigașul, cu pornirile cele poftitoare de plăceri.

Turn ți-ai închipuit să zidești, o, suflete, și întăritură să faci poftelor tale, de n-ar fi oprit Ziditorul voile tale și de n-ar fi surpat până la pământ meșteșugurile tale.

Plouat-a Domnul, oarecând, foc din cer, arzând fărădelegea cea înfierbântată a sodomiților; iar tu ți-ai aprins focul gheenei întru care va să arzi, o, suflete.

Rănit-m-am, vătămat-m-am! Iată, săgețile vrăjmașului mi-au străpuns sufletul și trupul. Iată, vătămarile și bubele și zdruncinăturile strigă, vădind rănile patimilor mele celor de voie alese.

Cunoașteți și vedeți că Eu sunt Dumnezeu, Cel ce cunosc inimile, înfrânez cugetele și vădesc faptele, ard păcatele, fac judecată dreaptă celui orfan și celui smerit și celui sărac.

Stih: *Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Întins-ai mâinile tale către îndurătorul Dumnezeu, Marie, afundată în adâncul răutăților, și ți-a întins mâna Sa de ajutor cu milostivire, ca și lui Petru, căutând cu adevărat întoarcerea ta.

Stih: *Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Cu toată osârdia și cu dragoste ai alergat către Hristos, urând calea cea dintâi a păcatului, în pustiile cele neumblate hrănindu-te și poruncile Lui cele dumnezeiești curat săvârșindu-le.

Stih: *Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Să vedem, să vedem, o suflete, iubirea de oameni a Stăpânului Dumnezeu; pentru aceasta, mai înainte de sfârșit să cădem înaintea Lui cu lacrimi, strigând: Pentru rugăciunile lui Andrei, Mântuitorule, miluiește-ne pe noi!

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Treime fără început și nezidită, Unime nedespărțită, primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, și mă mântuiește pe mine, cel ce am greșit; a Ta zidire sunt, nu mă trece cu vederea, ci iartă-mă și mă izbăvește de osânda focului!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Preacurată Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce aleargă la tine și limanul celor înviforați, pe Făcătorul cel milostiv și Fiul tău, fă-L îndurat și mie, prin rugăciunile tale!

STRANA cântă iarăși Irmosul:

Vedeți, vedeți, că Eu sunt Dumnezeu, Care am plouat mană și am izvorât apă din piatră de demult în pustie, poporului Meu, numai cu dreapta și cu tăria Mea.

Cântarea a 3-a a Canonului Mare (Canonul întâi)

STRANA cântă Irmosul - glasul 6

Pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale, Hristoase, întărește Biserica Ta. *(de două ori)*

*Apoi cântă **Stihul**: **Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!***

*(Acest Stih este cântat de **STRANĂ** după fiecare Tropar care urmează mai jos, tropare care sunt cântate de **PREOT**, sau de cine va hotărî cel mai mare)*

Troparele

Foc de la Domnul plouând Domnul de demult, a ars pământul Sodomei.

În munte scapă suflete, ca Lot oarecând și mergi de te izbăvește în Sigor!

Fugi de aprindere, o suflete! Fugi de arderea Sodomei! Fugi de pieirea cea din dumnezeiasca văpaie!

Mărturisesc înaintea Ta, Mântuitorule: Păcătuit-am, păcătuit-am Ție fără măsură; dar lasă-mi, iartă-mi, ca un Milostiv!

Păcătuit-am Ție, eu singur păcătuit-am mai mult decât toți, Hristoase Mântuitorule, nu mă trece cu vederea!

Tu ești Păstorul cel bun; caută-mă pe mine, mielul, și rătăcit fiind eu, nu mă trece cu vederea.

Tu ești dulcele Iisus, Tu ești Ziditorul meu; întru Tine, Mântuitorule, mă voi îndrepta.

Stih: **Preasfântă Treime, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi!**

O, Treime-Unime, Dumnezeule, mântuiește-ne pe noi de înșelăciune și de ispite și de primejdii!

Stih: **Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!**

Bucură-te, pânțec primitor de Dumnezeu! Bucură-te, tronul Domnului! Bucură-te, Maica vieții noastre!

Al doilea Canon

STRANA cântă Irmosul - glasul 6

Întărește, Doamne, pe piatra poruncilor Tale, inima mea care se clatină; că Tu singur ești Sfânt și Domn. *(de două ori)*

Apoi cântă **Stihul**: **Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!**

(Acest Stih este cântat de **STRANĂ** după fiecare Tropar care urmează mai jos, tropare care sunt cântate de **PREOT**, sau de cine va hotărî cel mai mare)

Troparele

Izvor de viață Te-am câștigat pe Tine, Surpătorul morții, și strig Ție din inima mea mai înainte de sfârșit: Greșit-am, milostivește-Te și mă mântuiește!

Păcătoșilor din vremea lui Noe am urmat, Mântuitorule, moștenind osândirea aceluia, într-o cufundare a potopului.

Greșit-am, Doamne, greșit-am Ție! Milostivește-Te spre mine! Că nu este cineva între oameni, dintre cei ce au greșit, pe care să nu-l fi întrecut eu cu greșelile.

Lui Ham aceluia, batjocoritorul de tată, urmând, suflete, n-ai acoperit rușinea aproapelui, cu fața înapoi întorcându-te.

Binecuvântarea lui Sem nu ai moștenit-o, ticăloase suflete, și loc întins de sălășluire n-ai luat, ca lafet, în pământul iertării.

Din pământul Haran, adică din păcat, ieși, suflete al meu, și vino la pământul care izvorăște nestricăciune pururea vie, pe care Avraam l-a moștenit.

De Avraam ai auzit, suflete al meu, care și-a părăsit oarecând pământul părinților și s-a făcut pribeag. Urmează și tu alegerii aceluia.

La stejarul din Mamvri ospătând patriarhul pe Îngeri, a luat la bătrânețe rodul făgăduinței.

Întelegând despre Isaac, ticăloase suflete al meu, că, în chip tainic, a fost adus cu totul jertfă nouă Domnului, urmează voinței lui.

Priveghează, suflete al meu! Auzit-ai de Ismael, că a fost izgonit ca un fiu din slujnică; vezi, ca nu cumva, păcătuind, să suferi ceva asemănător.

Agarei, egiptencei celei de demult, te-ai asemănat, suflete, făcându-te rob de bunăvoia ta și născând semeția, ca pe un nou Ismael.

Scara lui Iacob o știi, suflete al meu, care s-a arătat de la pământ spre cele cerești; pentru ce n-ai avut treaptă tare credința cea dreaptă?

Preotului lui Dumnezeu și împăratului celui înstrăinat între oameni de viața lumii, urmează, adică asemănării lui Hristos.

Să nu te faci stâlp de sare, suflete, întorcându-te înapoi; să te înfricoșeze pilda Sodomei; sus, în Sigor, mântuiește-te!

De arderea păcatului fugi, suflete al meu, ca și Lot! Fugi de Sodoma și de Gomora; fugi de flacăra a toată pofta cea nebunească.

Strig Ție: Miluiește-mă, Doamne, miluiește-mă, când vei veni cu îngerii Tăi, să răsplătești tuturor după vrednicia faptelor.

Rugăciunea celor ce Te laudă, Stăpâne, nu o lepăda; ci milostivește-Te, iubitorule de oameni, și dă iertare celor ce se roagă Ție cu credință.

Stih: *Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Cuprins sunt de tulburarea valurilor și de furtuna păcatelor. Dar, tu, maică, izbăvește-mă acum și mă scoate la limanul dumnezeieștii pocăințe!

Stih: *Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Rugăciune cu osârdie aducând și acum, Cuvioasă, către prea milostiva Născătoare de Dumnezeu, cu mijlocirile tale deschide-mi dumnezeieștile intrări.

Stih: *Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Prin rugăciunile tale, dăruiește-mi și mie iertare datoriiilor, o, Andrei, arhiereule al Cretei, că tu ești învățător preales al pocăinței.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Unime neamestecată și nezidită, Fire fără de început, Care ești laudată în Treimea Ipostasurilor, mântuiește-ne pe noi, cei ce ne închinăm stăpânirii Tale cu credință.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Pe Fiul Cel fără de ani din Tatăl, sub ani L-ai născut, neștiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu. Minune străină! Că, alăptând, ai rămas fecioară.

STRANA cântă iarăși Irmosul:

Întărește, Doamne, pe piatra poruncilor Tale, inima mea care se clatină; că Tu singur ești Sfânt și Domn. (... lung)

Ectenia mică

PREOTUL: *Iară și iară, cu pace, Domnului să ne rugăm!*

STRANA: **D**oamne, miluiește!

PREOTUL: **A**pără, mântuiește, miluiește și ne păzește pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău!

STRANA: **D**oamne, miluiește!

PREOTUL: *Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata, slăvita Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu toți Sfinții să o pomenim!*

STRANA: *Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!*

PREOTUL: *Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm!*

STRANA: *Ție, Doamne!*

PREOTUL: *Că Tu ești Dumnezeul nostru și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor!*

STRANA: *Amin!*

Apoi Sedealna, alcătuire a lui Iosif, din Triod - glasul 3

Podobie: *Pentru mărturisirea...*

Cu căldura credinței, prin înfrânare, să ardem patimile neînfrânării, și să fugim de prăpastia păcatului, și cu pâraiele lacrimilor noastre să stingem văpaia cea veșnică, strigând: Greșit-am Ție, Preabunule! Milostivește-Te și ne dăruiește nouă mare milă!

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Altă Sedealnă, alcătuire a lui Teodor - glasul 2

Podobie: *Preabinecuvântată ești...*

Preaslăvit este harul cinstitului post: prin el Ilie Prorocul a aflat car de foc, Moise a luat tablele, Daniel s-a făcut minunat, Elisei a înviat pe mort, tinerii au stins focul, și fiecare prin el se face al lui Dumnezeu. Deci, cu acesta desfătându-ne să strigăm: Bine ești cuvântat, Hristoase Dumnezeul nostru, Cel ce bine ai voit așa, slavă Ție!

Și acum și pururea și-n vecii vecilor. Amin!

A Născătoarei de Dumnezeu - glasul 2

Podobie: *Preabinecuvântată ești...*

Rugăciunea ta cea nebiruită câștigând-o în nevoi, scap în chip minunat mai presus de nădejde de cei ce mă necăjesc, o, Maica lui Dumnezeu! Că totdeauna întâmpini dinainte pe cei ce se roagă ție cu credință și sfărâmi dese încercări ale vrăjmașilor. Pentru aceasta cu mulțumită strig către tine: Primește, Stăpână, aceste scurte mulțumiri, pentru că-mi ești în toate ajutoare, Fecioară!

Viața Sfintei Cuvioase Maria Egipteanca

Partea a doua

Când am ieșit, un om m-a văzut și mi-a dat trei monede, zicându-mi: „Primește-le pe acestea, maică“. Le-am luat, am cumpărat cu ele trei pâini și le-am socotit drept pâini ale binecuvântării. Și am întrebat pe negustorul care mi-a vândut pâinile: „Care este, omule, calea care duce la Iordan?“ Aflând poarta orașului care duce spre părțile acelea, am ieșit alergând și mergeam lăcrimând. Din întrebare în întrebare am ajuns. După ce am mers toată ziua, căci era pe la ceasurile nouă dimineață, după cât bănuiesc, când am văzut Crucea, am ajuns pe la apusul soarelui la biserica Sfântului Ioan Botezătorul care se afla alături de Iordan. Închinându-mă mai întâi în biserică, m-am coborât îndată la Iordan și mi-am spălat fața și mâinile cu apa aceea sfântă. După aceea, m-am împărtășit în biserica Înaintemergătorului cu preacuratele și de viață făcătoarele Taine. Am mâncat jumătate dintr-o pâine, am băut apă din Iordan și m-am culcat noaptea pe pământ. A doua zi de dimineață am trecut pe malul celălalt cu o mică barcă pe care am găsit-o acolo. Și iarăși m-am rugat de îndrumătoarea mea să mă călăuzească acolo unde îi este cu bună plăcere.

Așa am ajuns în acest pustiu. De atunci până astăzi m-am depărtat fugind. Sălășluiesc în această pustie, așteptând pe Dumnezeu meu, Care mântuiește de deznădejde și de vifor pe cei care se întorc la El“.

„**C**âți ani sunt, maica mea, i-a spus Zosima, de când sălășluiești în acest pustiu?“

„**D**upă cât bănuiesc, a răspuns femeia, sunt patruzeci și șapte de ani de când am ieșit din orașul sfânt“.

„**Ș**i ce ai găsit sau ce ai avut ca hrană, maica mea?“

„**A**m trecut Iordanul ducând cu mine două pâini și jumătate. Acestea, încetul cu încetul, uscându-se s-au împietrit și în câțeva vreme, mâncându-le, le-am terminat“.

„**Ș**i, astfel, ai petrecut cu ușurință scurgerea atâtor ani, fără să te tulbure marea schimbare ce s-a săvârșit cu tine?“

„**M**-ai întrebat acum, Părinte Zosima, i-a răspuns femeia, un lucru de care mă cutremur să și vorbesc. Căci dacă îmi voi aminti atât de multe primejdii pe care le-am suferit și de gândurile care cumplit m-au tulburat, mă tem ca nu cumva să fiu iarăși cuprinsă de ele“.

„**S**ă nu lași nimic, maica mea, a grăit Zosima, din ceea ce ai să-mi vestești. Căci te-am întrebat de acestea pentru ca să mi le arăți pe toate, fără să lași ceva de o parte“.

„**C**rede-mă, părinte, i-a zis ea, că am petrecut șaptesprezece ani în acest pustiu, luptându-mă cu poftele mele nebunești ca și cu niște fiare sălbatice. Când încercam să gust din hrană, doream cărnurile și peștii pe care îi are Egiptul. Doream băutura de vin, atât de plăcută mie, căci am băut mult vin pe când eram în lume. Aici însă nici apă nu aveam să gust. Ardeam de sete în chip groaznic, dar, de nevoie, sufeream. Intră însă în sufletul meu și pofta necugetată a cântecelor desfrânate, tulburându-mă chinuitor să cânt cântecele drăcești pe care le-am învățat. Dar eu îndată mă lăcrimam și-mi loveam pieptul cu mâinile și-mi aduceam aminte de făgăduința ce-am făcut-o când am plecat în pustie. Mă duceam cu mintea la icoana Născătoarei de Dumnezeu, cheazășuitoarea mea, și plângeam în fața ei, cerând să alunge gândurile mele cele rele care atacau astfel nenorocitul meu suflet. După ce mă lăcrimam îndeajuns și-mi băteam cu putere pieptul, vedeam o lumină care strălucea împrejurul meu. Și din această clipă peste potopul de gânduri venea o liniște statornică.

Dar cum îți voi spune, părinte, gândurile care mă mânau iarăși la desfrânare? Foc se aprindea înlăuntrul nefericitei mele inimi; toată mă ardea și mă ațâța spre pofta împreunării. Îndată ce însă un gând ca acesta mă ataca, mă aruncam la pământ și udam pământul cu lacrimi, socotind că apare cheazășuitoarea mea, ca o apărătoare în fața mea, călcătoarea de lege, și ceream pedeapsă pentru călcarea făgăduinței. Nu mă sculam de la pământ, se și întâmpla să stau la pământ zi și noapte, până ce nu mă lumina acea dulce lumină și-mi alunga gândurile ce mă tulburau. Ochiul gândirii mele deci îl îndreptam totdeauna, fără încetare, spre cheazășuitoarea mea, rugând-o să fie într-ajutor aceleia care trecea prin atâtea primejdii în nesfârșitul pustiei. Și aveam un ajutor și un apărător spre pocăință. Așa am petrecut vreme de șaptesprezece ani, luptându-mă cu mii de primejdii. Dar din acea vreme și până astăzi, ajutătoarea mea a fost lângă mine în toate, călăuzindu-mă prin toate“.

„**N**-ai avut nevoie de hrană sau de îmbrăcăminte?“, i-a spus Zosima.

„**D**upă ce am sfârșit acele pâini, precum ți-am spus mai înainte, m-am hrănit timp de șaptesprezece ani cu verdețuri și cu altele ce se găseau în pustie. Iar îmbrăcămintea pe care am avut-o când am trecut Iordanul s-a sfâșiat, rupându-se. Am suferit mare chin și din pricina frigului, dar și din pricina căldurii. Din cauza arșitei ardeam, iar din pricina gerului înghețam și tremuram, așa că de multe ori cădeam la pământ și rămâneam aproape fără răsuflare și nemișcată. M-am luptat deci cu multe și felurite nevoi și ispite grele.

Din acel timp însă și până acum puterea lui Dumnezeu a păzit în multe chipuri păcătosul meu suflet și smeritul meu trup. Căci am dobândit o hrană neîmpuținată, nădejdea mântuirii mele, gândindu-mă numai de la câte rele m-a

mântuit. Mă hrănesc și mă acopăr cu cuvântul lui Dumnezeu, care ține toate. Nu numai cu pâine va trăi omul, iar cei care au lepădat îmbrăcămintea păcatului cu piatră s-au îmbrăcat, dacă n-au avut acoperământ“.

Când a auzit Zosima că a amintit și citate din Scriptură, din cărțile lui Moise, din Iov și din cartea Psalmilor, i-a spus: „Ai citit cartea Psalmilor, maica mea, sau alte cărți?“

Când a auzit acestea a zâmbit și a zis bătrânului: „**C**rede-mă, omule, că n-am văzut de când am trecut Iordanul pe alt om decât astăzi chipul tău. Dar nici fiară sălbatică sau altă viețuitoare n-am zărit de când sunt în acest pustiu. Iar carte n-am învățat niciodată. Nici n-am auzit pe cineva cântând sau citind psalmi. Cuvântul lui Dumnezeu însă, Care este viu și lucrător, dă omului cunoștință.

Aici este sfârșitul povestirii mele. Și fac și acum ceea ce am făcut când am început povestirea: te jur și acum pe întruparea Cuvântului lui Dumnezeu, să te rogi pentru mine păătoasă“.

*

După ce a spus acestea și și-a sfârșit aici istorisirea, s-a pornit să facă metanii.

Bătrânul a strigat, iarăși, cu lacrimi: „**B**inecuvântat este Dumnezeu, Care a făcut lucruri mari și minunate, slăvite și neobișnuite, cărora nu este număr. Binecuvântat este Dumnezeu, Care mi-a arătat cât de multe lucruri dăruiește celor care se tem de El. Cu adevărat Doamne, n-ai părăsit pe cei care Te caută pe Tine“.

Femeia, însă, nu i-a îngăduit bătrânului deloc să facă metanie, ci i-a zis: „**T**e jur pe Mântuitorul Hristos, Dumnezeul nostru, omule, să nu spui la nimeni nimic din cele ce-ai auzit, până când Dumnezeu mă va lua de pe pământ. Acum mergi în pace; iar în anul ce vine mă vei vedea iarăși pe mine, și eu pe tine, păziți fiind de harul lui Dumnezeu. Fă, dar, pentru Domnul, ceea ce îți poruncesc acum. În Sfântul și Marele Post al anului viitor să nu treci Iordanul, după cum obișnuieți să faceți în mănăstire“.

Zosima s-a minunat când a auzit că-i vestește și rânduiala mănăstirii. N-a spus nimic altceva decât: „Slavă lui Dumnezeu, Care a dat haruri mari celor care-L iubesc pe El“.

Femeia i-a zis atunci: „**R**ămâi, părinte, după cum am spus, în mănăstire. Căci chiar dacă vei voi să ieși, nu-ți va fi cu putință. Iar în sfânta seară a Cinei celei de Taină, ia Trupul și Sângele de viață făcător al lui Hristos într-un vas sfințit, vrednic de asemenea Taine, și adu-mi-Le. Să stai cu Ele pe malul Iordanului, care se învecinează cu locuințele omenești. Eu voi veni acolo ca să mă

împărtășesc cu Darurile de viață făcătoare. N-am mai avut parte de această sfințenie de când m-am împărtășit în biserica Înainte Mergătorului, cu puțin timp înainte de a trece Iordanul. Iar acum o doresc cu o dragoste nestăpânită. Pentru aceea, cer și mă rog să nu treci cu vederea cererea mea, ci adu-mi negreșit asemenea Taine de viață făcătoare și dumnezeiești, în același timp în care Domnul a făcut pe ucenici părtași dumnezeieștii Cine. Iar părintelui Ioan, starețul mănăstirii în care locuiești, spune-i aceasta: «Ai grijă de tine și de turma ta, căci se petrec acolo urâte lucruri care au nevoie de îndreptare». Nu vreau însă ca să i le spui acum acestea, ci când îți va îngădui Domnul”.

După ce-a spus bătrânului cuvintele acestea și după ce a zis: „Roagă-te pentru mine!”, a fugit, iarăși, în adâncul pustiei. Zosima și-a plecat genunchii, s-a închinat locului în care au stat picioarele ei și, dând slavă și mulțumire lui Dumnezeu, slăvind și binecuvântând pe Hristos, Dumnezeuul nostru, s-a întors, bucurându-se cu sufletul și cu trupul. Străbătând din nou acea pustie a ajuns la mănăstire în ziua în care obișnuiau să se întoarcă monahii acolo.

În anul acela, Zosima a ținut pe toate sub tăcere și n-a îndrăznit să spună nimănui nimic din cele ce-a văzut. În sinea sa însă se ruga lui Dumnezeu să-i arate, iarăși, chipul acela dorit. Se mâhnea și se întrista, gândindu-se la lungimea anului și voia ca anul să se facă de-o zi, de era cu puțință. Iar când a sosit Duminica de la începutul Sfințitului și Marelui Post, toți ceilalți au ieșit îndată, cântând obișnuita rugăciune, dar pe el l-a apucat o boală cu fierbințeli și l-a silit să rămână în mănăstire. Atunci Zosima și-a amintit de cuvintele cuvioasei: „Chiar dacă vei voi să ieși din mănăstire, nu-ți va fi cu puțință”. După trecerea câtorva zile, s-a sculat de pe patul de boală și a rămas mai departe în mănăstire.

Când monahii s-au întors, iarăși, și s-a apropiat seara Cinei celei de Taină, Zosima a făcut cum i s-a poruncit. Într-un potir mic a luat curatul Trup și cinstitul Sânge al lui Hristos, Dumnezeuul nostru, iar într-un paneraș a pus smochine, finice și puțină linte muiată în apă. A plecat, deci, când s-a făcut seară târziu și s-a așezat pe malul Iordanului, așteptând sosirea cuvioasei. Sfințita femeie zăbovea. Zosima însă n-a adormit, ci privea cu stăruință spre pustie, așteptând să vadă ceea ce dorea să vadă. Și, pe când sta jos, zicea bătrânul în sinea sa: „Oare, nu cumva eu nevrednicul am împiedicat-o să vină? Oare, nu cumva a venit și pentru că nu m-a găsit s-a întors iarăși?” Zicând acestea a plâns și plângea cu suspine. A ridicat, apoi, ochii către cer și a rugat pe Dumnezeu, zicând: „Să nu mă lipsești, Stăpâne, să văd iarăși ceea ce ai îngăduit să văd! Să nu plec gol, ducând cu mine mustrea păcatelor mele!” Rugându-se acestea cu lacrimi a trecut la alt gând, căci zicea întru sine: „Dar

ce va fi chiar dacă va veni? Nu este nici o barcă. Cum va trece Iordanul și cum va veni la mine? Vai de mine, nevrednicul! Vai de mine, nefericitul! Cine m-a lipsit, într-adevăr, de un asemenea bine?”

Pe când bătrânul gândea acestea, iată a venit și cuvioasa femeie. Ea stătea de partea cealaltă a Iordanului de unde și venea. Zosima s-a sculat, bucurându-se, veselindu-se și slăvind pe Dumnezeu. Și, iarăși, s-a muncit cu gândul că n-ar putea să treacă Iordanul. O vede însă că înseamnă Iordanul cu semnul cinstitei cruci, căci după cum spunea, în noaptea aceea era lună plină, și odată cu facerea semnului crucii a pășit pe apă și mergea pe deasupra apelor, îndreptându-se către el. Zosima voia să-i facă metanie, dar l-a oprit strigând, pe când mergea încă pe apă:

„**C**e faci, părinte? Ești preot și ții în mână și Tainele dumnezeiești”.

Zosima a dat ascultare vorbelor ei. Când a ajuns la uscat, a zis către bătrân: „**B**inecuvintează, părinte, binecuvintează!”

El a răspuns tremurând, căci îl cuprinsese spaima la vederea aceea prea minunată: „**C**u adevărat Dumnezeu este nemincinos, căci El a făgăduit că cei care se curățesc pe ei înșiși se vor asemăna lui Dumnezeu, atât cât este cu putință. Slavă ție Hristoase, Dumnezeul nostru, Care n-ai îndepărtat rugăciunea mea și mila Ta de la robul Tău. Slavă ție Hristoase, Dumnezeul nostru, Care mi-ai arătat prin această roabă a Ta cât de mult mă depărtez de desăvârșire”.

Și după ce a spus acestea, femeia i-a cerut să rostească Sfântul Simbol al credinței și rugăciunea: „Tatăl nostru”. După ce a îndeplinit acestea și s-a sfârșit rugăciunea, a dat bătrânului obișnuita sărutare a dragostei. Și, astfel, s-a împărtășit cu Tainele de viață făcătoare. Apoi, și-a ridicat mâinile spre cer, a suspinat cu lacrimi și a strigat așa: „**A**cum liberează pe roaba Ta, Stăpâne, după cuvântul Tău în pace, că au văzut ochii mei mântuirea Ta!”

După aceea, a spus bătrânului: „**I**artă-mă, părinte, dar îndeplinește altă dorință a mea. Acum du-te în mănăstire, păzit fiind de harul lui Dumnezeu. În anul următor vino, iarăși, la acel pârâu unde m-ai întâlnit mai înainte. Vino, negreșit, pentru Domnul, și mă vei vedea din nou, după cum vrea Domnul”.

„**D**acă ar fi fost cu putință, i-a răspuns el, să te urmez de acum înainte și să-ți văd mereu cinstita ta față! Îndeplinește, însă, o singură cerere a bătrânului, și gustă puțină mâncare din cele ce ți-am adus aici”. **L**a aceste cuvinte îi arată ce avea în paneraș. Ea și-a atins vârful degetelor de linte, a luat trei boabe, le-a dus la gură, spunând că ajunge darul Duhului pentru a păstra neîntinată ființa sufletului. Spunând acestea, a zis din nou către bătrân: „**P**entru Domnul, roagă-te, roagă-te pentru mine și adu-ți aminte de mine, ticăloasa!”

Zosima s-a atins de picioarele ei și i-a cerut să se roage pentru Biserică, pentru lume și pentru el. După aceea, cu lacrimi, l-a lăsat și a plecat, în timp ce el suspina și se tânguia. Căci în adevăr nu îndrăznea s-o oprească pe cea cu neputință de oprit. Ea, însemnând din nou Iordanul, a călcat pe ape, și mergând pe deasupra lor, a trecut ca și mai înainte. Bătrânul s-a întors cuprins de bucurie și de frică multă. Se dojenea însă că n-a căutat să afle numele cuvioasei. Dar nădăduia să-l afle în anul următor.

După trecerea anului, s-a dus iarăși în pustie săvârșind toate, adică după obicei, și alergând la acea minunată priveriște. Mergând de-a lungul pustiei a dat de unele semne care-i arătau că a găsit locul căutat. Și se uita în dreapta și în stânga, plimbându-și privirea în toate părțile, ca un vânător prea iscusit, care vrea să știe unde va vâna animalul cel bun. Dar când a văzut că nu se mișcă nimic de nicăieri, a început iarăși să verse lacrimi și, ridicându-și privirea către cer, s-a rugat spunând: „Arată-mi, Doamne, comoara Ta nepângărită, pe care ai ascuns-o în pustie. Arată-mi, rogu-mă, pe îngerul în trup, de care nu este vrednică lumea!“

După ce s-a rugat astfel, s-a dus la locul care avea chipul unui pârau și a văzut în partea dinspre răsăritul soarelui pe cuvioasa zăcând moartă. Mâinile îi erau așezate pe piept, iar trupul îi era așezat îndreptat cu fața către răsărit. Alergând Zosima spre ea, a spălat picioarele fericitei cu lacrimi, căci nu îndrăznea să atingă altă parte a trupului.

După ce a plâns îndelungat și a rostit psalmi potriviți cu timpul și cu fapta, a făcut o rugăciune de îngropare. Apoi a spus în el însuși: „Se cuvine, oare, să îngrop trupul cuvioasei? Oare, nu-i va dispăcea cuvioasei această faptă?“ Pe când zicea aceasta, vede o însemnare scrisă pe pământ, care glăsuia astfel: „Îngroapă, părinte Zosima, în acest loc trupul smeritei Maria. Dă țărânei țărâna. Roagă-te mereu către Domnul pentru mine. M-am săvârșit în luna lui Farmuti, după numărătoarea egiptenilor, iar după romani, aprilie, chiar în noaptea Patimii celei mântuitoare, după împărtășirea Cinei celei de taină și dumnezeiești“.

Când a citit bătrânul aceste cuvinte s-a bucurat că a aflat numele cuvioasei. A aflat apoi că îndată după ce s-a împărtășit cu dumnezeieștile Taine pe malul Iordanului, s-a dus numaidecât la locul în care s-a săvârșit. Și calea pe care a străbătut-o Zosima, obosind, douăzeci de zile, Maria a făcut-o într-un ceas. Îndată apoi s-a dus către Dumnezeu.

După ce a slăvit pe Dumnezeu și a udat cu lacrimi trupul ei, a zis: „Este timpul, smerite Zosima, ca să săvârșești ce ți s-a poruncit. Cum vei face groapa, nefericitule, căci n-ai nimic în mâini potrivit pentru asta?”

Spunând aceasta, a văzut la mică depărtare un lemnisor aruncat în pustie, pe care l-a luat și a început să sape. Pământul fiind uscat, n-a ascultat de bătrânul care se ostenea. Zosima a obosit, udându-se tot de sudoare. Și oftând din adancul inimii, și-a ridicat ochii și a văzut un leu stând alături de trupul cuvioasei și lingându-i picioarele. Când a văzut fiara, s-a cutremurat, mai ales că și-a adus aminte de cuvintele Mariei, care a spus că n-a văzut vreun animal sălbatic. A făcut, deci, semnul crucii, cu credința că puterea celei ce zace îl va păzi nevătămat. Leul a început să se apropie de bătrân, salutându-l nu numai cu mișcările sale, dar și prin intenția pe care i-o arăta.

Zosima a zis către leu: „De vreme ce, fiară, marea Cuvioasă a îngăduit ca să i se îngroape trupul, iar eu sunt bătrân și nu am putere să fac groapa, căci nu am sapa potrivită pentru această treabă, și apoi nu pot să mă întorc atâta cale ca să aduc o unealtă potrivită, fă așadar cu ghearele tale ceea ce trebuie, ca să dăm pământului trupul Cuvioasei”.

Și îndată, la cuvântul bătrânului, leul a făcut o groapă atât cât era de ajuns să îngroape trupul.

După ce iarăși bătrânul a spălat cu lacrimi picioarele cuvioasei și după ce s-a rugat mult pentru toate, a acoperit cu pământ trupul ei. De față era și leul. Trupul cuvioasei era gol ca și mai înainte și nu avea nimic altceva decât acea haină ruptă pe care i-a aruncat-o Zosima, cu care Maria, cu fața întoarsă, și-a acoperit unele părți ale trupului ei. După aceea au plecat amândoi: leul a plecat spre adâncul pustiei, ca o oaie, iar Zosima s-a întors, binecuvântând și lăudând pe Hristos, Dumnezeul nostru.

Când a ajuns la chinovie, a povestit toate monahilor fără să ascundă ceva din cele ce a auzit și a văzut. Le-a povestit pe toate cu de-amănuntul de la început, încât toți se minunau de mărețiile lui Dumnezeu și au săvârșit cu frică și cu dor pomenirea cuvioasei. Iar Ioan, starețul mănăstirii, a găsit în mănăstire unele lucruri care aveau nevoie de îndreptare, pentru că nici în aceasta să nu fie zadarnic cuvântul Cuvioasei.

Zosima s-a săvârșit în acea mănăstire, în varstă de o sută de ani.

*

Monahii au istorisit prin viu grai din om în om, această povestire și ofereau pilda de obștească folosință celor care voiau să o asculte. Până azi n-am auzit de la nimeni că povestirea aceasta este predată în scris. Eu, ceea ce am auzit din viu grai, aceea fac cunoscut prin această istorisire scrisă. Se

poate întâmpla ca și alții să fi scris viața cuvioasei și negreșit mai strălucit decât mine; o asemenea scriere la a mea cunoștință n-a venit. Am scris-o după puterea mea. N-am voit să arăt altceva decât adevărul. Dumnezeu, Care răsplătește cu dărnicie pe cei care scapă la Dânsul, să dea ca răsplată folosul celor care vor citi povestirea, iar pe cel care a poruncit să fie predată în scris să-l învrednicească a-l face părtaș stării și vredniciei acestei fericite, despre care vorbește povestirea, împreună cu toți care au bineplăcut Lui din veac, prin contemplație și fapte.

Să dăm și noi slavă lui Dumnezeu, Împăratul veacurilor, ca să ne învrednicească să dobândim milă în ziua judecății, în Hristos Iisus Domnul nostru, Căruia se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, totdeauna, împreună cu Tatăl cel fără de început și cu Preasfântul și bunul și de viață făcătorul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Se continuă citirea Canonului Mare

Cântarea a 4-a

STRANA cântă Irmosul - glasul 6

Auzit-a prorocul de venirea Ta, Doamne, și s-a temut, că aveai să Te naști din Fecioară și oamenilor să Te arăți, și a grăit: Auzit-am glasul Tău și m-am temut. Slavă puterii Tale, Doamne. *(de două ori)*

*Apoi cântă **Stihul**: **Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!***

*(Acest Stih este cântat de **STRANĂ** după fiecare Tropar care urmează mai jos, tropare care sunt cântate de **PREOT**, sau de cine va hotărî cel mai mare)*

Troparele

Lucrurile Tale nu le trece cu vederea, zidirea Ta nu o părăsi, Drepte Judecătorule; chiar dacă am păcătuit nu doar ca un om, ci mai mult decât toți oamenii, iubitorule de oameni, dar ai putere, ca un Domn al tuturor, a ierta păcatele.

Se apropie, suflete, sfârșitul, se apropie și nu te îngrijești, nu te pregătești; vremea se scurtează, deșteaptă-te; aproape, lângă uși este Judecătorul; ca un vis, ca o floare trece vremea vieții. Pentru ce în deșert ne tulburăm?

Deșteaptă-te o suflete al meu! la seama la faptele tale pe care le-ai făcut, și adu-le la vedere; varsă picături de lacrimi; spune cu îndrăzneală lui Hristos faptele și cugetele tale și te îndreptează.

N-a fost în viață păcat, nici fărădelege, nici răutate, pe care să nu le fi săvârșit eu, Mântuitorule, cu mintea și cu cuvântul, cu voința și cu gândul, cu știința și cu fapta păcătuind, ca altul nimeni nici odinioară.

De acesta am fost judecat, de acesta am fost osândit, eu, ticălosul, adică de cugetul meu, față de care nimic nu este în lume mai puternic; Judecătorule, Mântuitorule și Cunoscătorul meu, cruță-mă, izbăvește-mă și mă mântuiește pe mine, robul Tău.

Scara pe care a văzut-o de demult marele între patriarhi, suflete al meu, este arătarea sporirii prin lucrare și a înălțării prin cunoaștere; deci de voiești să viețuiești întru lucrare, cunoștință și vedere duhovnicească, înnoiește-te.

Arșița zilei a răbdat-o patriarhul Iacob pentru lipsă și frigul nopții l-a suferit, făcând câștig în toate zilele, păstorind, trudindu-se și slujind, ca să-și ia amândouă femeile.

Prin cele două femei, înțelege fapta și cunoașterea cea din vedere duhovnicească; prin Lia, fapta, ca una ce a fost cu mulți copii; iar prin Rahila cunoașterea, ca una pentru care s-a făcut multă osteneală. Că fără de osteneli, nici fapta, nici vederea nu se vor săvârși, suflete.

Priveghează, o, suflete al meu, și te fă desăvârșit, ca Iacob cel mare între patriarhi; ca să dobândești fapta și cunoștința; ca să te faci minte văzătoare de Dumnezeu, să ajungi cu privirea în norul cel neapus și să te faci neguțator de lucruri mari.

Pe cei doisprezece patriarhi născându-i cel mare între patriarhi, ți-a făcut ție tainic, suflete al meu, scară spre suirea cea prin fapte, pe fiii săi, ca pe niște temeuri și trepte și suișuri preaînțelepțește așezându-i.

Lui Isav cel urât asemănându-te, suflete, ai dat amăgitorului tău vrednicia de întâi-născut, a frumuseții celei dintâi; de la binecuvântarea părintească ai căzut și îndoit te-ai amăgit, ticălosule, cu fapta și cu gândirea; pentru aceasta, acum pocăiește-te.

Edom s-a chemat Isav, pentru marea înverșunare a amestecării cu femei. Căci, cu neînfrânarea pururea aprinzându-se și cu plăcerile întinându-se, Edom s-a numit, care înseamnă înfierbântarea sufletului celui iubitor de păcate.

De Iov cel de pe gunoi auzind, o, suflete al meu, că a fost socotit drept, n-ai râvnit răbdării aceluia, n-ai avut tăria gândului său, întru toate pe care le-ai cunoscut, în cele ce ai știut și în cele ce ai fost ispitit, ci te-ai arătat lipsit de răbdare.

Cel ce era mai înainte pe tron, acum se vede gol pe gunoi și plin de răni! Cel cu mulți fii și vestit, dintr-o dată a rămas lipsit de fii și de casă, dar socotea gunoiul palat și rănila mărgăritar.

Cel împodobit cu împărătească vrednicie, cu diademă și cu porfiră, omul cel cu multă avere și dreptul cel îndestulat de bogăție și de turme, degrabă săracind, de bogăție și de slavă și de împărăție a fost lipsit.

Dacă acela, care a fost drept și fără prihană mai mult decât toți, n-a scăpat de cursele și vicleșugurile înșelătorului, dar tu, fiind iubitor de păcate, ticăloase suflete, ce vei face de se va întâmpla să vină asupra ta ceva din cele negândite?

Trupul mi-am spurcat, duhul mi-am întinat, peste tot m-am rănit; dar, ca un doctor, Hristoase, amândouă prin pocăință mi le tămăduiește; spală-le, curățește-le, Mântuitorul meu, arată-le mai curate decât zăpada.

Trupul Tău și Sângele pentru toți Ți-ai pus, Cuvinte, răstignindu-Te; Trupul, ca să mă înnoiești, iar Sângele ca să mă speli. Duhul Ți-ai dat ca să mă aduci, Hristoase, Părintelui Tău.

Săvârșit-ai mântuirea în mijlocul pământului, Făcătorule, ca să ne mântuim; de bunăvoie pe lemnul Crucii Te-ai răstignit și Edenul, cel ce se încuiase, s-a deschis; cele de sus și cele de jos, făptura și toate neamurile mântuindu-se, se închină Ție.

Să-mi fie scaldătoare Sângele Tău, totodată și băătură a iertării apa ce a izvorât din coasta Ta, ca să mă curățesc prin amândouă, ungându-mă și bând, ca pe o ungere și băătură, Cuvinte, cuvintele Tale cele de viață.

Gol sunt spre a intra în camera Mirelui, gol sunt și spre a merge la nuntă și la cină: candela mi s-a stins, fiind fără de untdelemn; camera mi s-a închis, dormind eu; cina s-a mâncat, iar eu, fiind legat de mâini și de picioare, am fost lepădat afară.

Biserica a câștigat pahar coasta Ta cea purtătoare de viață, din care a izvorât nouă îndoitul izvor, al iertării și al cunoștinței; spre închipuirea celor două Legi ale Tale, cea veche și cea nouă, Mântuitorul nostru.

Timpul vieții mele este scurt și plin de dureri și de vicleșug, dar întru pocăință primește-mă și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu mă fac câștig și mâncare celui străin; Mântuitorule, Tu însuși mă miluiește.

Falnic sunt acum și semeț cu inima, în deșert și în zadar. Să nu mă osândești împreună cu fariseul, ci, mai degrabă, dă-mi smerenia vameșului, unule Milostive, drepte Judecătorule, și cu acesta împreună mă numără.

Știu, Milostive, că am greșit, ocărând vasul trupului meu; ci întru pocăință primește-mă și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu ajung câștig, nici mâncare celui străin. Ci Tu Însuși, Mântuitorule, miluiește-mă.

Însumi idol m-am făcut, murdărindu-mi cu poftele sufletul meu, ci, întru pocăință mă primește și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu mă fac câștig, nici mâncare celui străin. Ci Tu Însuși, Mântuitorule, miluiește-mă.

N-am auzit glasul Tău, n-am ascultat Scriptura Ta, Dătătorule de lege; ci, întru pocăință, primește-mă și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu ajung câștig, nici mâncare celui străin. Ci Tu Însuși, Mântuitorule, miluiește-mă.

Stih: *Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Trăind viață fără de trup, Cuvioasă, fiind cu trup, ai luat mare har de la Dumnezeu cu adevărat, ca să ocrotești pe cei ce te cinstesc cu credință. Pentru aceasta, ne rugăm ție: Izbăvește-ne prin mijlocirile tale, de toate încercările.

Stih: *Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Întru adânc de necuviințe mari pogorându-te, nu te-ai oprit acolo, ci te-ai suit cu gând mai bun, în chip lămurit, la virtutea cea desăvârșită prin faptă, minunând, Cuvioasă Maică Marie, firea îngerească.

Stih: *Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Andrei, lauda Părinților, nu ne uita, stând înaintea Treimii Celei Preasfinte și dumnezeiești, ca să ne izbăvim de osânda iadului noi, cei ce te chemăm pe tine, dumnezeiescule ocrotitor, cel ce ești strălucirea Cretei.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Nedespărțită în ființă, neamestecată în Fețe, Te teologhiesc pe Tine, Dumnezeire una în Treime, Ceea ce ești întocmai cu împărăția și întocmai cu tronul; strigând Ție cântarea cea mare, ce se cântă întreit întru cele de sus.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Și ai născut, și ești fecioară, și ai rămas întru amândouă, cu firea, Fecioară. Cel ce S-a născut înnoiește legile firii, iar pântecelul a născut fără să simtă dureri. Unde Dumnezeu voiește, se biruiește rânduiala firii; că El face câte voiește.

STRANA cântă iarăși Irmosul:

Auzit-a prorocul de venirea Ta, Doamne, și s-a temut, că aveai să Te naști din Fecioară și oamenilor să Te arăți, și a grăit: Auzit-am glasul Tău și m-am temut. Slavă puterii Tale, Doamne.

Cântarea a 5-a a Canonului Mare

STRANA cântă Irmosul - glasul 6

Dis-de-dimineată, iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă și mă îndreptează la poruncile Tale și mă învață, Mântuitorule, să fac voia Ta. (de două ori)

Apoi cântă Stihul: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!

(Acest Stih este cântat de STRANĂ după fiecare Tropar care urmează mai jos, tropare care sunt cântate de PREOT, sau de cine va hotărî cel mai mare)

Troparele

În noapte viața mi-am petrecut-o pururea, că întuneric s-a făcut mie și negură adâncă noaptea păcatului; ci ca pe un fiu al zilei arată-mă pe mine, Mântuitorule.

Lui Ruben asemănându-mă eu, ticălosul, făcut-am sfat necuvios și călcător de lege asupra lui Dumnezeu Celui preaînalt, întinându-mi patul meu, precum acela pe al tatălui său.

Mărturisesc Ție, Hristoase, Împărate: păcătuit-am, păcătuit-am, ca mai înainte frații lui Iosif, vânzând rodul curăției și al înțelepciunii.

De cei de un sânge a fost dat, a fost vândut în robie dulcele suflet, cel drept, spre închipuirea Domnului; iar tu, suflete, cu totul te-ai vândut răutăților tale.

Lui Iosif celui drept și minții lui celei curate urmează, ticăloase și neiscusite suflete, și nu te desfrâna cu pornirile cele nebunești, făcând fărădelege pururea.

Deși s-a sălășluit în groapă oarecând Iosif, Stăpâne Doamne, dar spre închipuirea îngropării și a Învierii Tale a fost aceasta; iar eu ce-Ți voi aduce Ție în acest chip vreodată?

Auzit-ai de coșul în care era pus pruncul Moise, o, suflete, cel purtat de apele și de valurile râului, că în el a fost păzit de demult ca într-o cămară, scăpând de fapta cea amară a voii lui Faraon.

De ai auzit, ticăloase suflete, de moașele care ucideau oarecând partea bărbătească cea nevârstnică, hrănește-te acum cu înțelepciunea, ca marele Moise.

Nu ți-ai omorât mintea lovind-o, precum marele Moise pe egipteanul, ticăloase suflete; și cum te vei sălășlui, spune-mi, în pustietatea patimilor prin pocăință?

În pustietăți a locuit marele Moise. Vino dar, suflete, și urmează vieții lui, ca să te învrednicești a vedea și arătarea lui Dumnezeu cea din rug.

Toiagul lui Moise te închipuiește, suflete, care a lovit marea și a încheiat adâncul, cu însemnarea dumnezeieștii Cruci, prin care vei putea și tu să săvârșești lucruri mari.

Aaron a adus lui Dumnezeu foc fără prihană, fără vicleșug; iar Ofni și Finees, ca și tine suflete, au adus lui Dumnezeu viață străină și întinată.

Greu la minte m-am făcut, Stăpâne, ca și Faraon cel cumplit; Ianis și Iamvris la suflet și la trup, cufundat cu gândul! Ci, ajută-mi mie, Mântuitorule!

Cu lut mi-am amestecat mintea, eu, ticălosul. De aceea, Te rog: Spală-mă, Stăpâne, în baia lacrimilor mele, făcând haina trupului meu albă ca zăpada.

De voi cerceta faptele mele, Mântuitorule, mă văd pe mine însumi întrecând pe tot omul cu păcatele; că întru cunoștință gândind am greșit, iar nu întru necunoștință.

Cruță, cruță, Doamne, zidirea Ta! Păcătuit-am, iartă-mă, Cel ce ești Înșuți din fire curat, că afară de Tine nimeni altul nu este fără pată.

Pentru mine ai luat chipul meu, Dumnezeu fiind; arătat-ai minuni vindecând pe cei leproși și întărind pe cei slăbănogi; ai oprit curgerea de sânge, Mântuitorule, celei ce s-a atins de marginea hainelor Tale.

Celei ce avea curgere de sânge urmează, ticălosule suflete, îndrăznește, ține-te de haina lui Hristos, ca să te izbăvești de bătai și să auzi de la Dânsul: credința ta te-a mântuit!

Celei gârbovite urmează, o, suflete! Apropie-te, cazi la picioarele lui Iisus, ca să te îndreptezi, să umbli drept în căile Domnului.

Deși ești fântână adâncă, Stăpâne, izvorăște-mi ape din preacuratele Tale vine, ca bând, ca și samarineanca, să nu mai însetez; că izvoare de viață izvorăști.

Siloam să-mi fie mie lacrimile mele, Stăpâne Doamne, ca să-mi spăl și eu luminile sufletului și să Te văd cu gândul pe Tine, Lumina cea mai înainte de veci.

Stih: *Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Cu neasemănată dragoste, întru tot fericită, dorind să te închini lemnului Crucii, te-ai învrednicit de dorire; învrednicește-mă, dar, și pe mine să dobândesc slava cea de sus.

Stih: *Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Repejunea Iordanului trecând-o, ai aflat odihnă, fugind de plăcerea trupească cea aducătoare de durere; din care și pe noi scoate-ne, Cuvioasă, prin rugăciunile tale.

Stih: *Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Ca pe un păstor preaales, înțelepte Andrei, pe tine cel preacinstit, cu dragoste multă și cu frică te rog, ca să dobândesc mântuire și viață veșnică, prin rugăciunile tale.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Pe Tine, Treime, Te slăvim, pe Unul Dumnezeu: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Părinte, Fiule și Duhule, Ființă neîmpărțită, Unime Căreia pururea ne închinăm.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Din tine S-a îmbrăcat întru a mea frământătură Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce ești neîntinată și nu știi de bărbat, și a unit cu Sine firea omenească.

STRANA cântă iarăși Irmosul:

Dis-de-dimineată, iubitorule de oameni, mă rog luminează-mă, și mă îndreptează la poruncile Tale, și mă învață, Mântuitorule, să fac voia Ta.

Cântarea a 6-a a Canonului Mare

STRANA cântă Irmosul - glasul 6

Strigat-am cu toată inima mea către milostivul Dumnezeu și m-a auzit din iadul cel mai de jos; și a scos din stricăciune viața mea. *(de două ori)*

Apoi cântă Stihul: **Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă!**

(Acest Stih este cântat de STRANĂ după fiecare Tropar care urmează mai jos, tropare care sunt cântate de PREOT, sau de cine va hotărî cel mai mare)

Troparele

Lacrimi din ochii mei, Mântuitorule, și suspine din adânc curat Îți aduc, strigând Ție din inimă: Dumnezeule, păcătuit-am Ție, milostivește-Te spre mine.

Înstrăinatu-te-ai, suflete, de Domnul Tău, ca Datan și ca Aviron; dar din toată inima strigă: Iartă-mă!, ca să nu te împresoare prăpastia pământului.

Ca o junincă sălbatică, te-ai asemănat, suflete, lui Efrem; ca o căprioară, păzește-ți viața de curse, întraripându-te cu lucrarea, cu gândirea și cu vederea duhovnicească.

Mâna lui Moise ne va face să credem, suflete, cum că Dumnezeu poate să albească și să curețe viața cea leproasă; nu te deznădăjdui, dar, cu toate că ești lepros.

Valurile păcatelor mele, Mântuitorule, ca în Marea Roșie întorcându-se, m-au acoperit degrab, ca oarecând pe egipteni și pe mai-marii lor.

Voie slobodă și fără recunoștință ai avut, suflete, ca și Israel mai înainte; că, mai mult decât dumnezeiasca mană, ai ales neînțelepțește lăcomia patimilor, cea iubitoare de plăceri.

Cărnurile de porc și căldările și bucatele egiptene le-ai voit mai mult decât pe cele cerești, suflete al meu; ca și nemulțumitorul popor, de demult, în pustie.

Fântânile canaaneștilor gânduri mai mult le-ai cinstit, suflete, decât vâna pietrei, din care râul înțelepciunii revarsă apele teologiei.

Când a lovit Moise, sluga Ta, piatra cu toiagul, cu închipuire mai înainte a însemnat coasta Ta cea de viață făcătoare, din care toți scoatem băutură de viață, Mântuitorule.

Cercetează, suflete, și iscodește ca Iosua, fiul lui Navi, ce fel este pământul făgăduinței și locuiește în el cu bună legiuire.

Ridică-te și împotrivește-te patimilor trupești, ca Iosua asupra lui Amalec; biruind pururea gândurile cele înșelătoare, ca și pe gavaoniți.

Treci peste firea cea curgătoare a vremii, ca mai înainte Chivotul, și te fă moștenitor pământului aceuia al făgăduinței, suflete; Dumnezeu poruncește!

Precum ai izbăvit pe Petru, cel ce a strigat: Scapă-mă!, așa apucând înainte, Mântuitorule, izbăvește-mă și pe mine de fiară, întinzându-Ți mâna Ta, și mă scoate din adâncul păcatului.

Pe Tine Te știu liman liniștit, Stăpâne, Stăpâne Hristoase! Deci apucând înainte, izbăvește-mă din adâncurile păcatului cele neumblate și din deznădăjduire.

Eu sunt, Mântuitorule, drahma cea împărătească, pe care ai pierdut-o de demult; dar aprinzând făclie pe Înaintemergătorul Tău, Cuvinte, caută și află chipul Tău.

Stih: Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Ca să stingi văpaia patimilor, arzându-ți sufletul, ai izvorât pururea pâraie de lacrimi, Marie, al căror har dă-mi-l și mie, robului tău.

Stih: Cuvioasă maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Nepătimire cerească ai dobândit, cu viețuirea cea preaînaltă de pe pământ, Maică; pentru aceasta, roagă-te să mântuiască din patimi, prin rugăciunile tale, pe cei ce te laudă.

Stih: *Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Cunoscându-te păstor și arhieru al Cretei, și rugător pentru lume pe tine, Andrei, alerg și strig ție; Scoate-mă, părinte, din adâncul păcatului!

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

„**T**reime sunt neamestecată, nedespărțită; desparte după Fețe, și Unime sunt din Fire unită“, zice Tatăl, și Fiul, și dumnezeiescul Duh.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Pântecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca și noi; deci, ca pe un Ziditor al tuturor, roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale, să ne îndreptăm.

STRANA cântă iarăși Irmosul:

Strigat-am cu toată inima mea către milostivul Dumnezeu și m-a auzit din iadul cel mai de jos; și a scos din stricăciune viața mea. (... lung)

Ectenia mică

PREOTUL: *Iară și iară, cu pace, Domnului să ne rugăm!*

STRANA: **D**oamne, miluiește!

PREOTUL: *Apără, mântuiește, miluiește și ne păzește pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău!*

STRANA: **D**oamne, miluiește!

PREOTUL: *Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata, slăvita Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu toți Sfinții să o pomenim!*

STRANA: **P**reasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!

PREOTUL: *Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm!*

STRANA: **Ț**ie, Doamne!

PREOTUL: *Că tu ești Împăratul păcii și Mântuitorul sufletelor noastre și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor!*

STRANA: **A**min!

Condacul, glasul al 6-lea

Suflete al meu, suflete al meu, scoală! Pentru ce dormi? Sfârșitul se apropie și te vei tulbura. Deșteaptă-te, dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindeni și toate le plinește.

Icos (se citește)

Cămara cea de vindecare a lui Hristos văzând-o deschisă, privind și sănătatea care izvorăște din aceasta lui Adam, diavolul s-a chinuit și s-a rănit, și ca în primejdie s-a tânguit, și a strigând către prietenii săi: Ce voi face Fiului Mariei? Mă ucide Cel născut în Betleem, Cel ce pretutindeni este și toate le plinește.

Sinaxar

În această zi pomenirea Înainte-prăznuirii Bunei Vestiri a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, a Sfântului Ierarh Artemon, episcopul Seleuciei, a Sfântului Sfințitului Mucenic Artemon, preotul din Laodiceea, a Cuviosului Părintelui nostru Zaharia, care în pace s-a săvârșit, a Sfinților opt Mucenici din Cezareea Palestinei, care de sabie s-au săvârșit, a Cuviosului Părintelui nostru Martin Tebeul, care în pace s-a săvârșit și a Sfântului Sfințit Mucenic Partenie, patriarhul Constantinopolului, care a mărturisit în Constantinopol la anul 1657, și care prin sugrumare s-a săvârșit. Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi! Amin!

În aceeași zi în Lunea din săptămâna a cincea a Postului Mare, după o veche predanie, cântăm slujba marelui canon de umilință. Acest canon, cel mai mare într-adevăr din toate canoanele, l-a compus și l-a scris foarte frumos și cu mult meșteșug cel între sfinți părintele nostru Andrei, arhiepiscopul Cretei, numit și Ierusalimiteanul. Acesta era de loc din Damasc. La vârsta de patrusprezece ani, după ce a fost dat la școală și a învățat toate științele care-i dădeau o educație desăvârșită, s-a dus la Ierusalim și a îmbrățișat viața monahală. Trăind cu cuvioșie și bine plăcut lui Dumnezeu, într-o viață liniștită și netulburată, a lăsat Bisericii lui Dumnezeu și alte multe scrieri folositoare vieții, cuvântări și canoane, dar a fost mai cu deosebire iscusit în cuvântări de laudă în cinstea sfinților, a Maicii Domnului și a Domnului nostru Iisus Hristos. Împreună cu alte multe canoane, a alcătuit și acest Mare Canon plin de foarte mare umilință. Culegând și strângând la un loc toată istoria Vechiului și Noului Testament, a alcătuit cântarea aceasta de la Adam până la înălțarea lui Hristos și predica Apostolilor. Prin canonul acesta îndeamnă tot sufletul să râvnească și să urmeze, după putere, toate faptele bune ale istoriei Vechiului și Noului Testament, să fugă de toate faptele rele și să alerge totdeauna la Dumnezeu,

prin pocăință, prin lacrimi și mărturisire și prin alte fapte bine plăcute lui Dumnezeu. Atât este de curgător și de armonios acest Mare Canon, încât poate să înmoaie și cea mai învârtosată inimă și să o deștepte spre săvârșirea binelui, chiar numai dacă-l cântă cineva cu inima zdrobită și cu potrivită luare aminte. Andrei Criteanul a alcătuit acest canon pe timpul când și marele Sofronie, patriarhul Ierusalimului, a scris viața Mariei Egipteanca, în adevăr și această viață ne pune înaintea o mare pildă de umilință și dă multă mângâiere celor ce greșesc și păcătuiesc, numai dacă ar voi să se depărteze de rele. Și s-a rânduit să se cânte și să se citească Marele Canon și viața Cuvioasei Maria Egipteanca în ziua aceasta pentru următoarea pricină. Pentru că Sfântul Post de patruzeci de zile, se apropie de sfârșit și pentru ca nu cumva oamenii, lenevind-se, să se îngrijească mai puțin de nevoințele cele duhovnicești și să se depărteze cu totul de a trăi în cumpătare, marele Andrei, ca un adevărat învățător, prin cântările Marelui Canon, în care istorisește virtuțile marilor bărbați, precum și întoarcerea la credință a celor răi, pregătește pe cei care se nevoiesc cu postul să se poarte cu mai mult curaj și să se îndrepte cu bărbăție spre nevoințele postului ce-l mai au în față. Iar Sfântul Sofronie, prin minunata povestire despre viața Mariei Egipteanca, înduplecă pe oameni să ajungă din nou cumpătați, îi ridică spre Dumnezeu, îi sfătuiește să nu mai cadă și să nu se deznădăjduiască chiar dacă au căzut înaintea în unele păcate. Și într-adevăr, povestirea vieții Mariei Egipteanca înfățișează cât este de mare iubirea de oameni și dragostea lui Dumnezeu față de cei care doresc din tot sufletul să se întoarcă de la păcatele lor de mai înainte. Canonul lui Andrei Criteanul se numește Canonul cel Mare poate și din pricina ideilor și gândurilor înalte ce le cuprinde, căci într-adevăr alcătuitoarea lui este iscusită și l-a compus într-un chip nespus de frumos, dar și pentru că acest canon, spre deosebire de celelalte canoane, care au câte treizeci de tropare și chiar mai puține, are două sute cincizeci de tropare și fiecare din tropare pricinuieste nespusă plăcere. Prin urmare cu foarte bună socoteală și potrivit a fost așezat în marele post de patruzeci de zile acest Mare Canon, care are multă umilință. Părintele nostru Andrei a fost cel dintâi care a adus la Constantinopol acest prea frumos și mare canon odată cu viața cuvioasei Maria, când a fost trimis de Teodor, patriarhul Ierusalimului, să fie de ajutor la al șaselea sobor ecumenic. Cu acest prilej a luptat în chipul cel mai strălucit împotriva monoteiștilor, și cu toate că era simplu monah a fost rânduit în clerul Bisericii din Constantinopol. Apoi a fost făcut diacon și a fost însărcinat cu purtarea de grijă a orfanilor. După puțină vreme a ajuns arhiepiscopul Cretei, Mai pe urmă ajungând aproape de locul numit Ieriso din Mitilina, a călătorit spre Domnul, tocmindu-și bine scaunul său.

Pentru rugăciunile Sfântului Andrei, Dumnezeule, miluiește-ne și ne mântuiește! Amin!

Apoi se cântă Fericitirile, cu închinăciuni, glasul al 6-lea

Întru împărăția Ta, când vei veni, pomenește-ne pe noi, Doamne!

Pe tâlharul l-ai făcut, Hristoase, locuitor Raiului; pe cel ce a strigat pe Cruce către Tine: Pomenește-mă! Învrednicește-mă, și pe mine, nevrednicul, de pocăința acestuia.

Stih: **F**ericiți cel săraci cu duhul, că a acelora este împărăția cerurilor.

Auzit-ai, suflete al meu, de Manoe, că a ajuns la arătare dumnezeiască, și a luat atunci rodul făgăduinței din cea stearpă; să urmărm dreptei credințe a acestuia.

Stih: **F**ericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Râvnind lenevirii lui Samson, suflete, ți-ai tuns tăria lucrurilor tale, dându-ți celor de alt neam viața întreagă și fericită, pentru iubirea plăcerii.

Stih: **F**ericiți cel blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

Cel ce a biruit mai înainte cu falca măgarului pe cei de alt neam, acum se află prădat de desfrâu; ci fugi, suflete al meu, de asemănare, de fapta și de slăbirea lui.

Stih: **F**ericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Barac și leftae, căpetenii de oaste, au fost aleși judecătorii lui Israel, cu care împreună cu Debora cea cu minte bărbătească. Deci, îmbărbătându-te, suflete, întărește-te cu vitejiile acelora.

Stih: **F**ericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Pe Laila cea vitează ai cunoscut-o, suflete al meu, care a ucis cu țepușa pe Sisera mai înainte, și a făcut mântuire; auzi de lemnul, prin care ție Crucea se însemnează.

Stih: **F**ericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Jertfește, suflete, jertfă de laudă, adu fapta bună ca pe o fiică mai curată decât a lui leftae; și junghie, ca pe o jertfă Domnului tău, patimile cele trupești.

Stih: **F**ericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Întelege, suflete al meu, ce este lâna lui Ghedeon; primește rouă din cer și te pleacă, precum câinele, să bei apa care curge din lege prin stoarcerea Scripturii.

Stih: **F**ericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a acelora este împărăția cerurilor.

Osânda lui Eli preotul ai luat-o, suflete al meu, pentru lipsa minții, suferind a lucra întru tine patimile, ca și acela pe feciorii cei fără de lege.

Stih: **F**ericiți veți fi când vă vor ocări pe voi și vă vor prizoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, mințind pentru mine.

Între judecători, levitul cu socoteală și-a împărțit femeia la cele douăsprezece seminții, suflete al meu, ca să vădească întinăciunea cea fără de lege a neamului lui Veniamin.

Stih: **B**ucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri!

Iubitoarea de înțelepciune Ana, rugându-se, numai buzele și-a mișcat spre laudă, iar glasul ei nu se auzea; și de aceea, deși era stearpă, a născut fiu vrednic de rugăciunea ei.

Stih: **P**omenește-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta!

S-a numărat între judecători feciorul Anei, marele Samuel, pe care Armatem l-a crescut în casa Domnului. Aceluia râvnește, suflete al meu, și judecă lucrurile tale mai înainte decât pe ale altora.

Stih: **P**omenește-ne pe noi, Stăpâne, când vei veni întru Împărăția Ta!

Ales fiind David rege, ca un rege a fost uns din corn cu dumnezeiescul mir. Deci și tu, suflete al meu, de poftești împărăția cea de sus, în loc de mir, unge-te cu lacrimi.

Stih: **P**omenește-ne pe noi, Sfinte, când vei veni întru Împărăția Ta!

Miluieste zidirea Ta, Milostive; milostivește-Te spre făptura mâinilor Tale, și dă iertare tuturor păcătoșilor și mie, celui ce am călcat poruncile Tale mai mult decât toți.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și nașterii celei fără de început, și purcederii mă închin: Tatălui, Cel ce a născut, slăvesc pe Fiul Cel născut, laud pe Duhul Sfânt, Cel ce strălucește împreună cu Tatăl și cu Fiul.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Nașterii tale celei mai presus de fire ne închinăm, nedespărțind slava cea după fire a Pruncului tău, Născătoare de Dumnezeu; că Cel ce este Unul după ipostas, este mărturisit îndoit după fire.

Și se continuă citirea Canonului Mare

Cântarea a 7-a

STRANA cântă Irmosul - glasul 6

Greșit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; dar nu ne părăsi pe noi până în sfârșit, Dumnezeuul părinților. *(de două ori)*

*Apoi cântă **Stihul**: **Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!***

*(Acest Stih este cântat de **STRANĂ** după fiecare Tropar care urmează mai jos, tropare care sunt cântate de **PREOT**, sau de cine va hotărî cel mai mare)*

Troparele

Păcătuit-am, greșit-am și am călcat porunca Ta; că întru păcate am fost zămislit și am adăugat rănilor mele rană. Dar Tu mă miluiește, ca un îndurător, Dumnezeuul părinților.

Cele ascunse ale inimii mele le-am mărturisit Ție, Judecătorul meu. Vezi smerenia mea, vezi și necazul meu și ia aminte acum la judecata mea; și Tu mă miluiește ca un îndurător, Dumnezeuul părinților.

Saul oarecând, dacă a pierdut asinele tatălui său, suflete, degrabă a aflat în schimb împărăția; dar păzește-te să nu greșești, alegând mai degrabă poftele tale cele dobitocești, decât împărăția lui Hristos.

David, dumnezeiescul părinte, de a și greșit oarecând îndoit, suflete al meu, cu săgeata desfrâului săgetându-se și cu sulița robindu-se pentru pedeapsa uciderii; dar tu cu mai grele lucruri boleşti, din pornirile cele de voia ta.

Împreunat-a David oarecând nelegiuirea cu nelegiuire, că a amestecat desfrâul cu uciderea; dar, îndată, îndoită pocăință a arătat. Iar tu, suflete, mai viclene lucruri ai făcut, necăindu-te către Dumnezeu.

David oarecând a însemnat cântarea, scriind-o ca într-o icoană, prin care își mustră fapta săvârșită, strigând: Miluiește-mă, că Ție unuia am greșit, Dumnezeului tuturor; Însuși mă curățește!

Purtat fiind chivotul în car, când s-au întors junincile, îndată ce s-a atins Uza de el, a fost certat de mânia lui Dumnezeu. Deci, de îndrăzneala aceluia fugind, suflete, cinstește bine cele dumnezeiești.

Auzit-ai de Abesalom cum s-a ridicat împotriva firii. Cunoscut-ai faptele lui cele întinate, cu care a batjocorit patul lui David, tatăl său; dar și tu ai urmat pornirilor lui pline de patimi și iubitoare de plăceri.

Supus-ai trupului tău vrednicia ta cea nerobită și ca alt Ahitofel aflând pe vrăjmașul, suflete, te-ai plecat după sfaturile lui; dar le-a risipit pe acestea Însuși Hristos, ca tu să te mântuiești cu adevărat.

Solomon cel minunat, cel plin de harul înțelepciunii, făcând rău oarecând înaintea lui Dumnezeu, s-a depărtat de la El; căruia și tu ți-ai asemănat păcătoasa ta viață, suflete.

De plăcerile patimilor sale fiind ademenit, s-a întinat, vai mie, iubitorul înțelepciunii, iubitor de femei desfrânate făcându-se și înstrăinat de la Dumnezeu; căruia tu, o suflete, ai urmat cu gândul, prin dezmierdări rușinoase.

Lui Roboam, celui ce n-a ascultat sfatul tatălui său, ai râvnit, suflete, împreună și lui Ieroboam, slugii celei prearele, care s-a răzvrătit oarecând; dar fugi de asemănarea lor și strigă lui Dumnezeu: Păcătuit-am, miluiește-mă!

Necurățiilor lui Ahav ai râvnit, suflete al meu! Vai mie! Te-ai făcut lăcaș întinăciunilor trupești și vas urât al patimilor. Dar din adâncul tău suspină și spune lui Dumnezeu păcatele tale.

Ars, oarecând Ilie pe cei de două ori câte cincizeci, când a junghiat și pe prorocii cei de rușine ai Izabelei, spre mustrarea lui Ahav. Dar fugi, suflete, de asemănarea celor doi și te întărește.

Încuiatu-s-a ție cerul, suflete, și foamete de la Dumnezeu te-a cuprins, că nu te-ai plecat cuvintelor lui Ilie Tesviteanul, ca și Ahav oarecând; deci, sareptencei asemănându-te, hrănește sufletul prorocului.

Păcatele lui Manase ți-ai îngrămădit cu voința, suflete, punând ca pe niște urâciuni patimile și înmulțind cele dezgustătoare; dar, pocăinței lui râvnind cu căldură, câștigă-ți umilință.

Cad înaintea Ta și aduc Ție, ca pe niște lacrimi, cuvintele mele: Păcătuit-am cum a greșit desfrânata și am făcut fărădelege ca nimeni altul pe pământ. Dar fie-Ți milă, Stăpâne, de făptura Ta și iarăși mă cheamă.

Am întinat chipul Tău și am stricat porunca Ta; toată frumusețea mi s-a întunecat și cu patimile mi s-a stins făclia, Mântuitorule. Dar, îndurându-Te, dă-mi iarăși bucurie, precum cântă David.

Întoarce-te, căiește-te, descoperă cele ascunse; grăiește lui Dumnezeu, Cel ce știe toate: Tu singur cunoști, Mântuitorule, cele ascunse ale mele; deci Tu însuși miluiește-mă, după mare mila Ta, precum cântă David.

Stinsu-s-au zilele mele, ca visul celui ce se deșteaptă. Pentru aceasta, ca Iezechia lăcrimez pe patul meu, ca să mi se adauge ani vieții. Dar care Isaie va mijloci pentru mine? Fără numai Dumnezeu! tuturor.

Stih: *Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Strigând către Preacurată Maica lui Dumnezeu mai înainte, ai izgonit turbarea poftelor celor cu sila supărătoare și ai rușinat pe vrăjmașul cel ce te-a făcut să cazi în cursă. Ci dă-mi acum ajutor în necazuri și mie, robului tău.

Stih: *Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Hristos, pe Care L-ai iubit, de Care ai dorit, pe urma Căruia ai mers, Acesta a aflat pocăința și ți-a dăruit-o, ca singur Dumnezeu milostiv; pe Care roagă-L neîncetat, să ne izbăvească pe noi de patimi și de primejdii.

Stih: *Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Pe piatra credinței întărește-mă, îngrădindu-mă cu frica cea dumnezeiască și, te rog, dăruiește-mi acum pocăință, prin rugăciunile tale, Părinte Andrei, izbăvindu-mă de cursa vrăjmașilor care mă caută pe mine.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Treime neamestecată, nedespărțită, de o ființă și o fire; lumini și lumină, și trei sfinte și Unul sfânt, este laudat Dumnezeu- Treimea. Deci, laudă și slăvește, suflete, Viață și Vieți, pe Dumnezeul tuturor.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Te laudăm, te binecuvântăm și ne închinăm ție, Născătoare de Dumnezeu, că ai născut pe Unul din Treimea cea nedespărțită, pe Fiul și Dumnezeu; și tu însăși ne-ai deschis nouă, celor de pe pământ, cele cerești.

STRANA cântă iarăși Irmosul:

Greșit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat înaintea Ta, nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; dar nu ne părăsi pe noi până în sfârșit, Dumnezeul părinților.

Prima Tricântare a Cântării a 8-a din Triod

Irmosul - glasul 2

Pe Cel ce este slăvit, Dumnezeul Părinților noștri, și a mistuit văpaia în cuptor și a rourat pe tineri, pe Domnul laudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii!

Stih: *S*lavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Într-ascuns pândindu-mă în toate zilele, cel prea viclean caută să mă prindă și să mă facă mâncare luiși. Izbăvește-mă de răutatea lui, Mântuitorule, Cel ce ai mântuit pe Ioná din chit!

Stih: *S*lavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Prin post curățindu-ne, să ne suim în muntele virtuților și să auzim lămurit ce va grăi nouă Dumnezeu! Că va grăi pace și luminare și tămăduire de zdrobirile sufletești.

Stih: **S**lavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Orbindu-mă în toate zilele cu întunecarea păcatelor, nu pot cunoaște cele minunate ale Tale, Doamne. Pentru aceasta, deschide-mi ochii inimii mele, lisuse, Dătătorule de lumină!

Stih: **P**reasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!

Cu picăturile îndurărilor tale, spală întinăciunile cele pătimase ale inimii mele, pururea Fecioară neîntinată, dăruindu-mi izvoare aducătoare de lacrimi, spre curățirea sufletească!

A doua Tricântare din Triod

Irmosul - glasul 2

Pe Domnul, Cel ce a răcorit de demult în văpaie pe tinerii evrei și a ars în ea pe caldeii, cu preaslăvire să-L lăudăm, zicând: Binecuvântați-L și-L preaînălțați întru toți vecii!

Stih: **S**lavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Focul nu se va stinge și viermele nu se va sfârși; teme-te de amenințare, o suflete al meu, slujind lui Hristos, ca să afli desfătare, acolo unde este locuința tuturor celor ce se veselesc!

Stih: **S**lavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Ridică, Te rog, sufletul meu cel aprins de arșița poftelor, prin atingerea Ta, ca pe soacra lui Petru, ca să se afle slujindu-Ți cu plăcere, mărturisindu-Te întru toți vecii!

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu!

Pe Tatăl cel pururea veșnic și fără început să-L lăudăm credincioșii și pe Fiul cel împreună fără început, și pe Duhul, Cel ce împreună strălucește din Tatăl, Fețe ce sunt de o ființă ale unei Stăpânii și Puteri atotputernice!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Marie, ceea ce ești chemată de Dumnezeu, care ești cu adevărat curățirea credincioșilor, că prin tine se dă iertare tuturor din destul, nu înceta înduplecând pe Fiul tău și Domnul pentru cei ce te laudă!

Stih: **S**lavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Deschide-mi, Hristoase, urechile sufletului cele asurzite și-mi limpezește limba mea, ca odinioară a celui mut și surd! Ca auzind glasul Tău, să cânt și cu limba să Te laud în veci.

Irmosul - glasul 2

Pe Domnul, Cel ce a răcorit de demult în văpaie pe tinerii evrei și a ars în ea pe caldeii, cu preaslăvire să-L lăudăm, zicând: Binecuvântați-L și-L preaînălțați întru toți vecii!

Și se continuă citirea Canonului Mare

Cântarea a 8-a

STRANA cântă Irmosul - glasul 6

Pe Cel pe Care-L slăvesc oștile cerești și de Care se cutremură Heruvimii și Serafimii, toată suflarea și zidirea, lăudați-L, binecuvântați-L și-L preaînălțați întru toți vecii. *(de două ori)*

*Apoi cântă **Stihul**: **Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!***

*(Acest Stih este cântat de **STRANĂ** după fiecare Tropar care urmează mai jos, tropare care sunt cântate de **PREOT**, sau de cine va hotărî cel mai mare)*

Troparele

Miluiește-mă pe mine, cel ce am păcătuit, Mântuitorule; ridică-mi mintea mea spre întoarcere. Primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc; miluiește-mă pe mine, cel ce strig: Greșit-am Ție, mântuiește-mă; nelegiuit-am, miluiește-mă.

Ilie, cel ce a fost purtat în car, suindu-se în carul virtuților, s-a înălțat ca spre ceruri oarecând, mai presus de cele pământești; deci, la suirea acestuia cugetă, suflete al meu.

Curgerea Iordanului, oarecând, a stat de o parte și de alta, prin lovirea cu cojocul lui Ilie de către Elisei; iar tu, o suflete al meu, acestui dar nu te-ai învrednicit, din pricina neînfrânării.

Elisei, luând oarecând cojocul lui Ilie, a primit de la Domnul har îndoit; iar tu, o suflete al meu, de acest har nu te-ai împărtășit, pentru neînfrânare.

Șunamiteanca, oarecând, a primit pe cel drept cu gând bun; iar tu, o suflete, n-ai adus în casa ta nici străin, nici călător. Pentru aceasta, tu vei fi lepădat afară din cămară, tânguindu-te.

Minții celei întinate a lui Ghiezi pururea te-ai asemănat, ticăloase suflete; a cărui iubire de argint leapăd-o măcar la bătrânețe. Fugi de focul gheenei, depărtându-te de răutățile tale.

Tu, suflete, lui Ozia râvnind, lepra lui întru tine îndoit ai luat-o; că cele necuvioase cugeți și cele fără de lege faci; lasă cele ce ai și aleargă la pocăință.

De niniviteni ai auzit, suflete, că s-au pocăit către Dumnezeu cu sac și cu cenușă; acestora n-ai urmat, ci te-ai arătat mai rău decât toți cei ce au greșit mai înainte de Lege și după Lege.

De Ieremia, cel din groapa cu noroi, ai auzit, suflete, care a plâns cu tânguire cetatea Sionului și lacrimi a vărsat. Urmează vieții lui celei însoțite de plângere, și te vei mântui.

Iona a fugit în Tars, știind dinainte întoarcerea ninivitenilor, că a cunoscut, ca un proroc, milostivirea lui Dumnezeu; dar se ferea să nu mintă prorocia lui.

De Daniel ai auzit, o, suflete, cum a astupat gurile fiarelor în groapă; ai înțeles cum tinerii cei ce au fost cu Azaria au stins, prin credință, văpaia cuptorului cea arzătoare.

Pe toți cei din Legea Veche i-am adus ție, suflete, spre pildă; urmează faptelor iubite de Dumnezeu ale dreptilor și fugi de păcatele celor răi.

Drepte Judecătorule, Mântuitorule, miluiește-mă și mă izbăvește de foc și de groaza ce am a petrece la judecată, după dreptate; iartă-mă mai înainte de sfârșit, prin fapte bune și prin pocăință.

Ca tâlharul strig Ție: Pomenește-mă! Ca Petru plâng cu amar: iartă-mă, Mântuitorule! Strig ca vameșul, lăcrimez ca păcătoasa. Primește-mi tânguirea ca oarecând pe a cananeencei.

Tămăduiește putreziciunea smeritului meu suflet, Mântuitorule, Unule Tămăduitorule. Pune-mi doctorie vindecătoare și untdelemn și vin, lucrurile cele de pocăință, și umilintă cu lacrimi.

Cananeencei urmând și eu, strig: Miluiește-mă, Fiul lui David! Mă ating de marginea hainei Tale, ca aceea căreia-i curgea sânge; plâng ca Marta și ca Maria pentru Lazăr.

Alabastru cu lacrimi turnând pe capul Tău, Mântuitorule, ca niște mir, strig ca păcătoasa care cerea milă, rugăciune aduc și cer să iau iertare.

Chiar dacă n-a păcătuit nimeni ca mine, totuși primește-mă, milostive Mântuitorule, și pe mine, care cu frică mă pocăiesc și cu dragoste strig: Păcătuit-am Ție unuia; nelegiuir-am, miluiește-mă.

Cruță, Mântuitorule, zidirea Ta și, ca un păstor, caută-mă pe mine, oaia cea pierdută, și, rătăcit fiind eu, răpește-mă de la lup, și mă fă oaie în pășunea oilor Tale.

Când vei șede ca un Judecător milostiv și vei arăta slava Ta cea înfricoșătoare, Hristoase, o, ce frică va fi atunci! Cuptorul arzând și toți temându-se de înfricoșătoria Ta judecată.

Stih: *Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Maica Luminii celei neapuse, pe tine luminându-te, te-a dezlegat de întunericul păcatelor; pentru care, primind tu harul Duhului, luminează, Marie, pe cei ce te laudă cu credință.

Stih: *Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Minune nouă cu adevărat văzând în tine, maică, dumnezeiescul Zosima s-a înspăimântat, că inger în trup vedea; și cu totul de uimire s-a umplut, laudând pe Hristos în veci.

Stih: *Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Ca unul ce ai îndrăznire către Domnul, cinstite Andrei, lauda Cretei, pe tine te rog: Roagă-te să aflu acum dezlegare de legătura fărădelegii, prin solirile tale, cel ce ești învățător al pocăinței și slava cuvioșilor.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul!

Părinte fără de început, Fiule cel împreună fără de început, Mângâietorul cel bun, Duhule cel drept; Născătorule al lui Dumnezeu-Cuvântul, Cuvinte al Tatălui Celui fără de început, Duhule cel viu și făcător; Treime-Unime miluiește-mă.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Ca din porfiră s-a țesut trupul lui Emanuel înăuntru în pântecul tău, Preacurată, ceea ce ești porfiră înțeleghătoare; pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Să laudăm, să binecuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-L și preaînălțându-L întru toți vecii!

STRANA cântă iarăși Irmosul:

Pe Cel pe Care-L slăvesc oștile cerești și de Care se cutremură Heruvimii și Serafimii, toată suflarea și zidirea, laudați-L, binecuvântați-L și-L preaînălțați întru toți vecii. (... lung)

PREOTUL: **P**e Născătoarea de Dumnezeu și Maica Luminii întru cântări cinstind-o, să o slăvim!

STRANA cântă pe glasul Irmoaselor Triodului:

Cântarea Maicii Domnului - glasul 2

Stih: **M**ărește, sufletul meu pe Domnul, și s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu!

După fiecare Stih se cântă: **C**eea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Stih: **C**ă a căutat spre smerenia roabei Sale, că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile.

Stih: **C**ă mi-a făcut mie mărire Cel puternic, și sfânt este numele Lui și mila Lui în neam și în neam, spre cei ce se tem de El.

Stih: **F**ăcut-a tărie cu brațul Său Domnul, risipit-a pe cei mândri cu cugetul inimii lor.

Stih: **P**ogorât-a pe cei puternici de pe scaune și a înălțat pe cei smeriți, pe cei flămânzi i-a umplut de bunătați și pe cei bogați i-a scos afară deșerți.

Stih: **A** sprijinit pe Israel, sluga Sa, ca să pomenească mila, precum a grăit către părinții noștri, lui Avraam și seminției lui până în veac.

Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care fără stricăciune pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Prima Tricântare a Cântării a 9-a din Triod

Irmosul - glasul 1

Pe tine, rugul cel nears, pe care te-a văzut Moise, și scară însuflețită, pe care te-a văzut Iacov, și ușă cerească, prin care a trecut Însuși Hristos Dumnezeul nostru, cu cântări te mărim, Maică Preacurată.

Stih: **S**lavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Văpaia focului celui nestins luând în gând, să ne apropiem acum de focul pocăinței, cu cuget preacălduros patimile arzând.

Stih: **S**lavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Cuvânt aprins, cu râvnă ieșind din gura ce a postit de demult, a clătinat stihiiile: Acestuia râvnește suflete și bine viază!

Stih: **S**lavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Cugetând preaticălosul meu suflet la judecata cea înfricoșătoare, gătește-ți cărările tale pururea spre plinirea voilor Mântuitorului!

Stih: **P**reasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!

Luminează sufletul meu cel întunecat cu negreala poftelor, Preacurată, ceea ce ai născut Lumina, ca să te măresc pururea cu credință!

A doua Tricântare

Irmosul - glasul 2

Pe tine, ceea ce ești mijlocitoare între cer și între pământ, toate neamurile te ferim; că trupește a locuit în tine plinirea Dumnezeirii, Fecioară.

Stih: **S**lavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Tu fiind de față la Apostoli oarecând în corabie, Hristoase al meu, ai potolit marea cea furioasă. Potolește și întreitele valuri ale gândurilor mele!

Stih: **P**reasfântă Treime, miluiește-ne pe noi!

Unei firi mă închin, trei Fețe laud; pe un Dumnezeu al tuturor, pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Stăpânia cea pururea veșnică.

Stih: **P**reasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!

Curată fiind, ai născut prunc; fecioară fiind, ai alăptat. În ce chip au fost amândouă deodată, să rămâi fecioară după ce ai născut? Dumnezeu este Acela care a făcut aceasta; nu mă întreba în ce chip.

Stih: **S**lavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție!

Tămăduiește-mă, Hristoase al meu, pe mine cel ce mi-am întinat sufletul cu patimi tâlhărești, turnând peste mine mila Ta, ca peste cel ce a căzut în mâinile tâlharilor!

Stih: **P**reasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!

Pe tine, Născătoare de prunc și Fecioară, toate neamurile te ferim, ca cei ce ne-am izbăvit prin tine din blestem; că ai născut pe Domnul, bucuria noastră.

Irmosul - glasul 2

Pe ceea ce mai presus de fire cu trup a zămislit în pânțe pe Cuvântul cel fără de ani, Care mai înainte a strălucit din Tatăl, cu neîncetate laude să o mărim credincioși!

Cântarea a 9-a a Canonului Mare

STRANA cântă Irmosul - glasul 6

Nașterea din zămislire fără de sămânță este netâlcuită; Rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că nașterea lui Dumnezeu înnoiește firile. Pentru

aceasta, pe tine toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credință te mărim. (de două ori)

Apoi cântă **Stihul**: **Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!**

(Acest Stih este cântat de **STRANĂ** după fiecare Tropar care urmează mai jos, tropare care sunt cântate de **PREOT**, sau de cine va hotărî cel mai mare)

Troparele

Mintea s-a rănit, trupul s-a trândăvit, duhul bolește; cuvântul a slăbit, viața s-a omorât, sfârșitul este lângă uși. Pentru aceasta, ticălosul meu suflet, ce vei face, când va veni Judecătorul să cerceteze faptele tale?

Adușu-ți-am aminte, suflete, de la Moise facerea lumii și toată Scriptura cea așezată de acela; care îți spune ție despre cei drepti și despre cei nedrepti; dintre care celor de al doilea, adică celor nedrepti, ai urmat, o, suflete, păcătuind lui Dumnezeu, iar nu celor dintâi.

Legea a slăbit, Evanghelia nu lucrează și toată Scriptura în tine nu este luată în seamă; prorocii au slăbit și tot cuvântul Celui Drept. Și rănilile tale, o, suflete al meu, s-au înmulțit, nefiind doctor care să te vindece.

Pildele Scripturii celei noi ți le aduc ție, ca să te ducă pe tine, suflete, spre umilință; râvnește, așadar, dreptilor, iar de păcătoși te leapădă și înduplecă pe Hristos prin rugăciunile tale, prin post, prin curăție și prin smerenie.

Hristos S-a făcut Prunc, asemenea mie făcându-Se după trup, și toate, câte sunt ale firii, cu voia le-a săvârșit, afară de păcat, arătându-ți ție, o, suflete, pilda și chipul smereniei Sale.

Hristos S-a făcut om, chemând la pocăință pe tâlhari și pe desfrânate. Suflete, pocăiește-te, că s-a deschis ușa Împărăției acum, iar fariseii și vameșii și desfrânații merg mai înainte, pocăindu-se.

Hristos pe magi i-a mântuit, pe păstori i-a chemat, mulțimea pruncilor a făcut-o mucenici, pe bătrânul I-a slăvit și pe văduva cea bătrână; cărora n-ai râvnit, suflete, nici faptelor, nici vieții; dar vai ție, când vei fi judecat!

Postind Domnul patruzeci de zile în pustie, mai pe urmă a flămânzit, arătând firea cea omenească. Suflete, nu te lenevi; de va năvăli asupra ta vrăjmașul, alungă-l, prin rugăciuni și prin postire, departe de la picioarele tale.

Hristos era ispitit, diavolul Îl ispitea, arătându-l pietrele ca să le facă pâini. În munte L-a suit să vadă toate împărățiile lumii într-o clipă. Teme-te, o suflete, de înșelăciune; trezește-te, roagă-te în tot ceasul lui Dumnezeu.

Turtureaua cea iubitoare de pustie, sfeșnicul lui Hristos, glasul celui ce strigă a glăsuț, predicând pocăința; Irod a săvârșit fărădelege cu Irodiada.

Vezi dar, suflete al meu, să nu te prinzi în cursele celor fără de lege, ci degrab îmbrățișează pocăința.

În pustie a locuit Înaintemergătorul harului, iar Iudeea toată și Samaria auzind, au alergat și și-au mărturisit păcatele lor bucuros, botezându-se; căroră tu, suflete, n-ai urmat.

Nunta cinstită este și patul neîntinat, că Hristos pe amândouă le-a binecuvântat mai înainte, la nunta din Cana Galileii ospătându-Se trupește și apa în vin preschimbând, arătând întâia minune, ca tu să te schimbi, o, suflete.

Hristos a întărit pe slăbănogul cel ce și-a ridicat patul, iar pe tinerii morți i-a înviat: pe fiul văduvei și pe al sutașului, iar samarinencei arătându-Se, a închipuit mai înainte ție, suflete, închinarea cea în duh.

Pe cea căreia-i curgea sânge a tămăduit-o Domnul cu atingerea de haina Lui; pe cei leproși i-a curățit, pe orbi i-a luminat și pe cei șchiopi i-a îndreptat; pe surzi, pe muți și pe cea gârbovită până la pământ, i-a vindecat prin cuvânt, ca tu să te mântuiești, ticăloase suflete.

Bolile tămăduind, săracilor a binevestit Hristos-Cuvântul. Pe șchiopi i-a vindecat, împreună cu vameșii a mâncat și cu păcătoșii S-a amestecat; sufletul fiicei lui Iair, celei moarte mai dinainte, l-a întors cu atingerea mâinii.

Vameșul s-a mântuit și păcătoasa s-a înțeleptit, iar fariseul, laudându-se, s-a osândit; că vameșul striga: Milostivește-Te! și păcătoasa: Miluiește-mă! iar fariseul se îngâmfa strigând: Dumnezeuule, mulțumescu-Ți! și celelalte graiuri ale nebuniei lui.

Zaheu vameș a fost, dar s-a mântuit; fariseul Simon s-a înșelat și păcătoasa și-a luat dezlegare de iertare de la Cel ce are putere a ierta păcatele; pe Care fă-L milostiv, ție, suflete.

N-ai râvnit păcătoasei, o, ticălosul meu suflet, care, luând alabastrul cu mir, cu lacrimi a uns picioarele Domnului și cu părul le-a șters, că a rupt zapisul păcatelor ei celor de demult.

Cetățile căroră le-a dat Hristos Evanghelia, știi, suflete al meu, cum au fost blestемate; teme-te de pildă, să nu te faci ca acelea; pe care, asemănându-le Stăpânul cu Sodoma, până la iad le-a osândit.

Să nu te arăți, o, suflete al meu, mai rău prin deznădăjduire, ci auzi de credința cananeencei, pentru care, la cuvântul lui Dumnezeu, s-a tămăduit fiica ei. Strigă și tu din adâncul inimii, ca și aceea lui Hristos: Fiul lui David, mântuiește-mă și pe mine!

Milostivește-Te, mântuiește-mă, Fiul lui David, miluiește-mă, Cel ce ai tămăduit prin cuvântul Tău pe cei îndrăciți și, cu glasul cel milostiv, ca și

tâlharului, grăiește-mi: Amin zic ție, cu Mine vei fi în rai, când voi veni într-o slava Mea.

Un tâlhar Te-a hulit, iar un tâlhar Te-a cunoscut Dumnezeu. Că amândoi împreună pe cruce erau răstigniți. Dar, o, mult Milostive, ca și tâlharului celui credincios, care Te-a cunoscut pe Tine Dumnezeu, deschide-mi și mie ușa slăvitei Tale împărății.

Făptura s-a mâhnit văzându-Te răstignit; munții și pietrele de frică s-au despicat, pământul s-a cutremurat și iadul s-a golit; și s-a întunecat lumina zilei, văzându-Te pe Tine, Iisuse, cu trupul pe Cruce pironit.

Roade vrednice de pocăință nu cere de la mine; că tăria mea într-o mine a lipsit. Dăruiește-mi inimă pururea umilită și sărăcie cu duhul; ca să-Ți aduc acestea ca pe o jertfă primită, unule Mântuitorule.

Judecătorul și Cunoscătorul meu, Cel ce vei veni iarăși cu îngerii să judeci lumea toată, atunci, văzându-mă cu ochiul Tău cel blând, să Te milostivești și să mă miluiești, Iisuse, pe mine, care am greșit mai mult decât toată firea omenească.

Stih: *Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Toate cetele îngerești și adunările omenești le-ai uimit cu viața ta cea minunată; ca cei fără de trup viețuind și firea covârșind; pentru care, ca și cum ai fi fost fără materie, te-ai suit cu picioarele pe apă, Marie, și Iordanul ai trecut.

Stih: *Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Fă milostiv pe Ziditorul pentru noi, cei ce te laudăm pe tine, Cuvioasă Maică, să ne izbăvească de răutăți și de necazurile ce ne împresoară. Ca, izbăvind-ne din încercări, să slăvim neîncetat pe Domnul, Cel ce te-a slăvit pe tine.

Stih: *Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!*

Andrei cinstite și Părinte de trei ori fericite, păstorul Cretei, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă, ca să fim izbăviți de toată mânia, necazul și stricăciunea și de greșeli, noi, cei ce pururea cinstim pomenirea ta cu credință.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Treime de o ființă, Unime în trei ipostasuri, pe Tine Te laudăm; pe Tatăl slăvind, pe Fiul cinstind și Duhului închinându-ne, unui Dumnezeu într-o fire cu adevărat; Viață și Vieți, împărăției celei fără de sfârșit.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Cetatea ta păzește-o, Preacurată Născătoare de Dumnezeu; că în tine aceasta cu credință împărățind, în tine se și întărește, și prin tine biruind, înfrânge toată încercarea, dezarmează pe vrăjmași și îndreptează pe supușii ei.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!

STRANA cântă iarăși Irmosul:

Nașterea din zămislire fără de sămânță este netâlcuită; Rodul Maicii celei fără de bărbat este nestricat; că nașterea lui Dumnezeu înnoiește firile. Pentru aceasta, pe tine toate neamurile, ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credință te mărim.

Ectenia mică

PREOTUL: *Iară și iară, cu pace, Domnului să ne rugăm!*

STRANA: **D**oamne, miluiește!

PREOTUL: *Apără, mântuiește, miluiește și ne păzește pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău!*

STRANA: **D**oamne, miluiește!

PREOTUL: *Pe Preasfânta, curata, preabinecuvântata, slăvita Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu toți Sfinții să o pomenim!*

STRANA: **P**reasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!

PREOTUL: *Pe noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm!*

STRANA: **Ț**ie, Doamne!

PREOTUL: *Că pe Tine Te laudă toate Puterile cerești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor!*

STRANA: **A**min!

Apoi cântă: **Luminânda glasului 8 din Ceaslov**

Lumină fiind Hristoase, luminează-mă întru Tine, cu ocrotirile celor fără de trup, și mă mântuiește!

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Lumină fiind Hristoase, luminează-mă întru Tine, cu ocrotirile celor fără de trup, și mă mântuiește!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Lumină fiind Hristoase, luminează-mă întru Tine, cu ocrotirile celor fără de trup, și mă mântuiește!

Și îndată citim: **Psalmii Laudelor**

Psalmul 148

Lăudați-L pe Domnul din ceruri, lăudați-L pe El întru cele înalte! Lăudați-L pe El toți îngerii Lui, Lăudați-L pe El toate puterile Lui!

Lăudați-L pe El soarele și luna, Lăudați-L pe El toate stelele și lumina!

Lăudați-L pe El cerurile cerurilor, și apa cea mai presus de ceruri să laude numele Domnului!

Că El a zis și s-au facut, El a poruncit și s-au zidit.

Pusu-le-a pe ele în veac și în veacul veacului; lege le-a pus și nu o vor trece.

Lăudați pe Domnul cei de pe pământ: balaurii și toate adâncurile!

Focul, grindina, zăpada, gheața, viforul, toate îndepliniți cuvântul Lui!

Munții și toate dealurile, pomii cei roditori și toți cedrii;

Fiarele și toate animalele, târătoarele și păsările cele zburătoare;

Împărații pământului și toate popoarele, căpeteniile și toți judecătorii pământului;

Tinerii și fecioarele, bătrânii cu cei mai tineri să laude numele Domnului, că numai numele Lui s-a înălțat!

Lauda Lui pe pământ și în cer. Și va înălța fruntea poporului Său.

Cântare tuturor cuvioșilor Lui, fiilor lui Israel, poporului ce se apropie de El.

Psalmul 149

Cântați Domnului cântare nouă; lauda Lui în adunarea celor cuvioși!

Să se veselească Israel de Cel ce l-a făcut pe el și fiii Sionului să se bucure de Împăratul lor!

Să laude numele Lui în horă; în timpane și în Psaltire să-l cânte Lui!

Că iubește Domnul poporul Său și va înălța pe cei blânzi și-i va izbăvi.

Se vor lăuda cuvioșii întru slavă și se vor bucura în așternuturile lor.

Laudele Domnului în gura lor și săbii cu două tăișuri în mâinile lor.

Ca să se răzbune pe neamuri și să pedepsească pe popoare. Ca să lege pe împărații lor în obezi și pe cei slăviți ai lor în cătușe de fier.

Ca să facă între dânșii judecată scrisă. Slava aceasta este a tuturor cuvioșilor Săi.

Psalmul 150

Lăudați pe Domnul întru sfinții Lui! Lăudați-L pe El întru tăria puterii Lui!

Lăudați-L pe El întru puterile Lui! Lăudați-L pe El după mulțimea slavei Lui!

Lăudați-L pe El în glas de trâmbiță! Lăudați-L pe El în psaltire și în alăută!

Lăudați-L pe El în timpane și în horă! Lăudați-L pe El în strune și în organe!

Lăudați-L pe El în chimvale bine răsunătoare! Lăudați-L pe El în chimvale de strigare! Toată suflarea să laude pe Domnul!

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Ție slavă se cuvine, Doamne Dumnezeu nostru, și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin! (... lung)

PREOTUL: **S**lavă Ție, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina!

CÂNTĂRETUL citește: **Doxologia zilelor de rând**

Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire! Lăudămu-Te, Te binecuvântăm, închinămu-ne Ție, slăvimu-Te, mulțumim Ție, pentru slava Ta cea mare. Doamne, Împărate ceresc, Dumnezeule, Părinte, atotțiitorule, Doamne Fiule Unule-Născut lisuse Hristoase și Duhule Sfinte. Doamne, Dumnezeule, Mielușelul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, Cel ce ridici păcatul lumii, miluiește-ne pe noi, Cel ce ridici păcatele lumii! Primește rugăciunea noastră, Cel ce șezi de-a dreapta Tatălui, și ne miluiește pe noi! Că Tu ești Unul Sfânt, Tu ești Unul Domn Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl. Amin! În toate zilele Te voi binecuvânta și voi lăuda numele Tău în veac și în veacul veacului.

Doamne, scăpare Te-ai făcut nouă în neam și în neam. Eu am zis: Doamne, miluiește-mă, vindecă sufletul meu, că am greșit Ție! Doamne, la Tine am scăpat, învață-mă să fac voia Ta, că Tu ești Dumnezeu! Că la Tine este izvorul vieții, întru lumina Ta vom vedea lumina. Tinde mila Ta celor ce te cunosc pe Tine!

Învrednicește-ne, Doamne, în noaptea aceasta fără de păcat să ne păzim noi!

Binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeul părinților noștri, și lăudat și preaslăvit este numele Tău în veci. Amin!

Fie, Doamne, mila Ta spre noi, precum am nădărdit întru Tine.

Binecuvântat ești, Doamne, învață-ne pe noi îndreptările Tale!

Binecuvântat ești, Stăpâne, înțelepțește-ne pe noi cu îndreptările Tale!

Binecuvântat ești, Sfinte, luminează-ne pe noi cu îndreptările Tale!

Doamne, mila Ta este în veac, lucrurile mâinilor Tale nu le trece cu vederea.

Ție se cuvine laudă, Ție se cuvine cântare, Ție slavă se cuvine: Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Ectenia cererilor și plecarea capetelor

PREOTUL: *Să plinim rugăciunea noastră cea de dimineață Domnului!*

STRANA: **D**oamne, miluiește!

PREOTUL: *Apără, mântuiește, miluiește și ne păzește pe noi, Dumnezeule, cu harul Tău!*

STRANA: **D**oamne, miluiește!

PREOTUL: *Seara toată desăvârșită, sfântă, în pace și fără de păcat, de la Domnul să cerem!*

STRANA *răspunde după fiecare cerere:* **D**ă, Doamne!

PREOTUL: *Înger de pace, credincios îndreptător, păzitor al sufletelor și al trupurilor noastre, de la Domnul să cerem!*

Milă și iertare de păcatele și de greșelile noastre, de la Domnul să cerem!

Cele bune și de folos sufletelor noastre și pace lumii, de la Domnul să cerem!

Cealaltă vreme a vieții noastre în pace și întru pocăință a o săvârși, de la Domnul să cerem!

Sfârșit creștinesc vieții noastre, fără durere, neînfruntat, în pace și răspuns bun la înfricoșătoarea judecată a lui Hristos, să cerem!

STRANA: **D**ă, Doamne!

PREOTUL: **P**e Preasfânta, curata, preabinecuvântata, slăvita Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu toți Sfinții să o pomenim!

STRANA: **P**reasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!

PREOTUL: **P**e noi înșine și unii pe alții și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm!

STRANA: **Ț**ie, Doamne!

PREOTUL: **C**ă Dumnezeul milei și al îndurărilor și al iubirii de oameni ești și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor!

STRANA: **A**min!

PREOTUL: **P**ace tuturor!

STRANA: **Ș**i duhului tău!

PREOTUL: **C**apetele noastre Domnului să le plecăm!

STRANA: **Ț**ie, Doamne!

Rugăciunea plecării capetelor

PREOTUL *rostește, în taină:* **D**oamne Sfinte, Care întru cele de sus locuiești și spre cei smeriți privești și, cu ochiul Tău cel a toate văzător, privești peste toată făptura, Ție am plecat grumajii sufletului și ai trupului nostru și ne rugăm Ție, Sfinte al sfinților: Întinde mâna Ta cea nevăzută, din sfântul Tău locaș, și ne binecuvintează pe toți; și orice am greșit, cu voie sau fără de voie, ca un Dumnezeu bun și iubitor de oameni, iartă, dăruindu-ne bunătățile Tale cele din lume și cele mai presus de lume!

După care, cu voce tare, rostește Ecfonisul: **C**ă al Tău este a ne milui și a ne mântui, Dumnezeul nostru, și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor!

STRANA: **A**min!

La Stihoavnă, Stihira Triodului – glasul 7

Sufletul meu cel rănit și smerit cercetează-l, Doamne, Cel ce ești doctorul celor bolnavi, și celor deznădăjduiți liman neînvinforat! Că Tu ești Cel

ce ai venit Răscumpărător lumii, ca să ridici din stricăciune pe cel căzut. Ridică-mă și pe mine cel ce cad înaintea Ta, pentru mare mila Ta!

Stih 1: **U**mplutu-ne-am dimineața de mila Ta, Doamne, și ne-am bucurat, și ne-am veselit în toate zilele vieții noastre. Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit pe noi, pentru anii în care am văzut rele. Și caută spre robii Tăi și spre lucrurile Tale și îndreptează pe fiii lor.

Sufletul meu cel rănit și smerit cercetează-l, Doamne, Cel ce ești doctorul celor bolnavi, și celor deznădăjduiți liman neînvîforat! Că Tu ești Cel ce ai venit Răscumpărător lumii, ca să ridici din stricăciune pe cel căzut. Ridică-mă și pe mine cel ce cad înaintea Ta, pentru mare mila Ta!

A Mucenicilor – glasul 7

Stih 2: **Ș**i să fie lumina Domnului Dumnezeuului nostru peste noi, și lucrurile mâinilor noastre le îndreptează.

În mijlocul priveliștii celor fără de lege, bucurându-se purtătorii de lupte, au strigat: Doamne, slavă Ție!

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Și acum și pururea și în vecii vecilor, Amin!

A Născătoarei de Dumnezeu – glasul 7

Lăudămu-te pe tine, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, și slăvim pe Dumnezeu Cuvântul, pe Care L-ai născut, strigând: Slavă Ție!

Bine este a ne mărturisi Domnului și a cânta numele Tău, Preaînalte, a vesti dimineața mila Ta și adevărul Tău în toată noaptea. **(de două ori cu metanii)**

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi. **(de trei ori)**

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluiește-ne pe noi! Doamne, curățește păcatele noastre! Stăpâne, iartă fărădelegile noastre! Sfinte, cercetează și vindecă neputințele noastre, pentru numele Tău!

Doamne, miluiește! **(de trei ori)**

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău! Vie împărăția Ta! Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ! Pâinea noastră cea spre ființă, dă-ne-o nouă astăzi și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri; și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel viclean!

PREOTUL: *Că a Ta este Împărăția și puterea și slava, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor!*

STRANA: **A**min!

Apoi se citește: **Troparul**

În Biserica slavei Tale stând, în cer a sta ni se pare; Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești ușa cerească, deschide-ne nouă ușa milei Tale!

Doamne, miluiește! *(de 40 de ori)*

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh!

Și acum și pururea și în vecii vecilor. **Amin!**

Ceea ce ești mai cinstită decât Heruvimii și mai slăvită fără de asemănare decât Serafimii, care, fără stricăciune, pe Dumnezeu-Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Întru numele Domnului, binecuvintează, Părinte!

PREOTUL: *Cel ce este binecuvântat, Hristos, Dumnezeul nostru, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor!*

STRANA: **A**min. **Î**mpărate ceresc, pe credinciosul nostru popor ocrotește-l, credința o întărește, pe cei răi îi îmblânzește, lumea o împacă, sfânt lăcașul acesta bine-l păzește, pe cei mai înainte răposați, părinții și frații noștri, în lăcașurile dreptilor îi așază, iar pe noi întru pocăință și mărturisire ne primește, ca un bun și de oameni iubitor!

PREOTUL *rostește:* **Rugăciunea Sfântului Cuvios Efrem Sirul**

Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie! *(o metanie mare)*

Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, robului Tău! (o metanie mare)

Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor! Amin! (o metanie mare)

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului! (o închinăciune)
Dumnezeule, curățește-mă pe mine, păcătosul! (o închinăciune)
Cel ce m-ai zidit, Dumnezeule, mântuiește-mă! (o închinăciune)
Fără de număr am greșit, Doamne, iartă-mă! (o închinăciune)

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului! (o închinăciune)
Dumnezeule, curățește-mă pe mine, păcătosul! (o închinăciune)
Cel ce m-ai zidit, Dumnezeule, mântuiește-mă! (o închinăciune)
Fără de număr am greșit, Doamne, iartă-mă! (o închinăciune)

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului! (o închinăciune)
Dumnezeule, curățește-mă pe mine, păcătosul! (o închinăciune)
Cel ce m-ai zidit, Dumnezeule, mântuiește-mă! (o închinăciune)
Fără de număr am greșit, Doamne, iartă-mă! (o închinăciune)

Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânire și al grăirii în deșert nu mi-l da mie! (o închinăciune)

Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei, dăruiește-l mie, robului Tău! (o închinăciune)

Așa Doamne, Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor! (o închinăciune)

STRANA: **A**min!

Otpustul

PREOTUL: **D**omnului să ne rugăm!

STRANA: **D**oamne, miluiește!

PREOTUL: **S**lavă Ție, Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ție!

STRANA: **S**lavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh! Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin! Doamne, miluiește! **(de trei ori)** Părinte, binecuvintează!

PREOTUL: **H**ristos, Adevăratul Dumnezeu nostru, pentru rugăciunile Preacuratei Sale Maici, ale Sfinților, slăviților și întru tot lăudaților Apostoli, ale cinstitului, măritului Proroc, Înaintemergător și Botezător Ioan, ale Sfântului (Numele Sfântului al cărui hram îl poartă biserica), ocrotitorul nostru, ale Sfântului Ierarh Artemon, episcopul Seleuciei și ale celor împreună cu dânsul,

a căror pomenire o săvârșim, ale Sfinților și Dreptilor dumnezeiești Părinți Ioachim și Ana și pentru ale tuturor Sfinților, să ne miluiască și să ne mântuiască pe noi, ca un bun și de oameni iubitor!

STRANA: **A**min!

PREOTUL: **P**entru rugăciunile Sfinților Părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi!

STRANA: **A**min! *(lung și melodios)*

